

MORGAN RICE

UPPKOMSTEN
AV DE
TAPPRA

KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE—BOK 2

Morgan Rice
Uppkomsten Av De Tappra
Серия «Konungar Och
Häxmästare», книга 2

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=23756653
Uppkomsten Av De Tappra (Kungar Och Trollkarlar – Bok 2):
ISBN 9781632913432*

Аннотация

Efter drakens attack, skickas Kyra på ett hastigt uppdrag: att korsa Escalon och leta reda på hennes farbror i det mystiska Tornet i Ur. Tiden har kommit för henne att lära sig om vem hennes mor är, och för att träna och utveckla sina speciella krafter. Det kommer att vara ett uppdrag fyllt med fara för en ensam tjej, Escalon är fylld med skräckinjagande bestar och likaså män— vilket kommer att kräva styrka för att hon skall kunna överleva.

Hennes far, Duncan, måste leda sina män söderut, till den stora krigarstaden Esephus, för att fria sina män från järngreppet som Pandesia har. Om han lyckas, kommer han att behöva resa till sjön Ire och de snöiga Bergen Kos där de tuffaste krigarna i Escalon lever, men han behöver för att kunna ta över huvudstaden.

Alec rymde med Marco rymde från Flammorna genom Törnarnas skog, och jagas av exotiska bestar. Det är en upprörande resa genom

natten när han letar efter sin hemstad, där han ska återförenas med sin familj. När han kommer fram blir han chockad över vad han ser.

Merk, trots hans bittra kritik, vänder för att hjälpa flickan, och att hitta sig själv, för första gången i sitt liv, intrasslad i någon annans affärer. Han kommer inte att försaka sin pilgrimsfärd till Tornet i Ur, och han känner ångest när tornet inte är som han förväntar sig.

Vesuvius manar sin jätte när han leder sina troll genom en tunnel under marken, och försöker passera Flammorna, medan draken, Theos, har sitt eget speciella uppdrag i Escalon.

Med sin starka atmosfär och sina komplexa karaktärer, så är UPPKOMSTEN AV DE TAPPRA en svepande saga med krigare och knektar, av kungar och lorder, av ära och tapperhet, av magi, öde och drakar. Det är en berättelse om kärlek och brustna hjärtan, av bedrägeri, ambition och svek. Det är den finaste fantasyn, och det inbjuder oss till en värld som kommer leva med oss för alltid, en som kommer att locka alla åldrar och kön.

Содержание

KAPITEL ETT	16
KAPITEL TVÅ	24
KAPITEL TRE	31
KAPITEL FYRA	57
KAPITEL FEM	65
KAPITEL SEX	79
KAPITEL SJU	92
Конец ознакомительного фрагмента.	93

Morgan Rice

Uppkomsten Av De Tappra (Kungar Och Trollkarlar – Bok 2)

Morgan Rice

Morgan Rice är nummer #1 bästsäljande, och i USA Today är han den bästsäljande författaren av den episka fantasy-serien TROLLKARLENS RING, omfattar sjutton böcker; av # 1 bästsäljande serien EN VAMPYRS DAGBOK, bestående av elva böcker, av # 1 bästsäljande serie ÖVERLEVNADSTRILOGIN, en post-apokalyptisk thriller bestående av två böcker; och de nya episka fantasy-serien KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE, innefattar två böcker. Morgans böcker finns tillgängliga i ljudböcker och tryckta utgåvor, och finns översatt i 25 språk.

OMVÄND (Bok #1 En vampyrs dagbok), ARENA ETT (Bok #1 av Överlevnadstrilogin) och HJÄLTARS VÄG (Bok #1 Trollkarlens ring) DRAKARNAS GRYNING (Konungar Och Häxmästare – Bok #1) är alla tillgängliga att ladda ner gratis!

Morgan älskar att höra vad ni tycker, så besök

www.morganricebooks.com för att gå med i mejllistan, få en gratis e-bok, få gratis gåvor, ladda ner gratis-appen, skaffa de senaste exklusiva nyheterna, anslut på Facebook och Twitter, och håll kontakten!

Sagt om Morgan Rice

“Om du trodde att där inte fanns någon anledning kvar till att leva efter slutet av TROLLKARLENS RING serierna, så har du fel. I DRAKARS GRYNING har Morgan Rice lovat en annan briljant serie, som fördjupar oss i en fantasi av troll och drakar, av tapperhet, ära, mod, magi och hopp om ditt öde. Morgan har lyckats att producera en stark samling av karaktärer som får oss att heja för deras framgång på varje sida...Rekommenderas för det permanenta biblioteket för alla läsare som älskar fantasy.”

– *Books and Movie Reviews*

Roberto Mattos

“DRAKARS GRYNING har lyckas – redan från början... En överlägsen fantasy...Det börjar med, precis som det borde, med huvudpersonens kamper och flyttar försiktigt in i en vidare krets av riddare, drakar, magi och monster, och öde...Alla de yttre tecknen på hög fantasi finns här, från soldater och strider till konfrontationer med sig själv...En rekommenderad vinnare för de som njuter av episk fantasy driven av kraftfulla, trovärdiga unga vuxna

huvudpersoner.”

– *Midwest Book Review*

D. Donovan, e-Bok Recensent

“[DRAKARS GRYNING] är en drivande novell med intriger som är lätt att läsa ut över helgen...En bra start till en lovande serie.”

– *San Francisco Bokrecensent*

“En action-packad fantasy som garanterat kommer falla de i smaken som tycker om Morgan Rices tidigare noveller, tillsammans med fans av THE INHERITANCE CYCLE av Christopher Paolini... Fans som tycker om ungdoms-fiction kommer att sluka den senaste novellen av Rice och be efter mer.”

— *The Wanderer, A Literary Journal* (angående *Rise of the Dragons*)

“En själfull fantasy som väver in element av mysterium och intriger i en röd tråd. *A Quest of Heroes* handlar om mod och om att inse att livet har mening som leder till utveckling, mognad, och överlägsenhet...För de som söker kraftiga fantasy äventyr, protagonister och åtgärder ger som en kraftfull uppsättning av möten som fokuserar väl på Tors utveckling från ett drömmande barn till en ung vuxen som har omöjliga odds för överlevnadDet är endast början av vad som ser ut att vara en episk ungdomsserie. ”

– *Midwest Book Review* (*D. Donovan, e-Bok Recensent*)

“THE SORCERER’S RING har alla ingredienser för en

lyckad bok: intriger, motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla.”

– *Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Rices underhållande episka fantasy [TROLLKARLENS RING] har klassiska drag av genren – en stark miljö, highly inspirerar av gamla Skottland och dess historia, och det ger en bra känsla för intriger.”

– *Kirkus Reviews*

“Jag älskar hur Morgan Rice byggde upp Thors karaktär och världen han levde i. Landskapet och varelserna som vandrade där var välbeskrivna...Jag tyckte om [intrigen]. Den var kort och ljuv...Det var den rätta mängden av mindre karaktärer, så man blev inte förvirrad. Där var äventyr och hemska stunder, men den actions om skedde var inte överdrivet grotesk. Boken är perfect för en ungdomlig läsare... Detta är början på något anmärkningsvärt...”

– *San Francisco Book Review*

“I denna action-packade första boken i den episka fantasy-serien av Trollkarlens ring (som för nuvarande består av 14 böcker), Rice introducerar sina läsare till den 14 år gamla Thorgrin "Thor" McLeod, vars dröm är att gå med i Silvergardet, elitknektarna som tjänar kungen... Rices skrivning är kompakt och lovar spännande förutsättningar.”

– *Publishers Weekly*

“[HJÄLTARS VÄG] är snabb och enkel att läsa. Slutet på varje kapitel gör så att du måste läsa vad som händer sedan och du vill inte lägga ifrån dig boken. Där är några stavfel i boken, och några namn är hopblandade, men det distraherar inte dig från självaste storyn. Slutet på boken gjorde så att jag ville köpa nästa direkt och det är precis vad jag gjorde. Alla nio böcker från Trollkarlens ring kan köpas på Kindle, och Hjältars väg är just nu gratis för dig att börja läsa! Om du letar efter något snabbt och roligt att läsa medans du är på semester, är denna boken perfekt.”

– *FantasyOnline.net*

Böcker av Morgan Rice

KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE

DRAKARNAS GRYNING (Book #1)

DE TAPPRAS UPPKOMST (Book #2)

TROLLKARLENS RING

HJÄLTARS VÄG (Book #1)

KONUNGARS MARSCH (Book #2)

DRAKARS ÖDE (Book 3)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

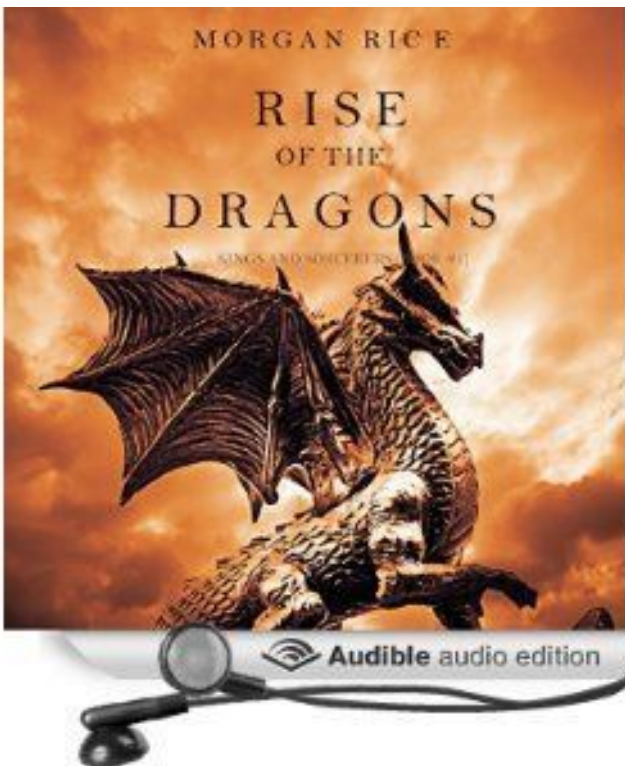

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

**Lyssna på KUNGAR OCH
HÄXMÄSTARE i ljudboks-varianten!**

Vill du ha gratis böcker?

Prenumerera på Morgan Rices mejllista och få 4 gratis böcker, 2 gratis kartor, 1 gratis app och exklusiva gratisgåvor! För att prenumerera, besök: www.morganricebooks.com

Copyright © 2015 av Morgan Rice

Alla rättigheter reserverade. Förutom vad som tillåts av U.S. Copyright Act från 1976, inga delar av denna publicering får reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller på något sätt, eller lagras i en databas eller söksystem, utan tillstånd av författaren.

Denna e-bok är licensierad för din personliga underhållning endast. Denna e-bok får inte återförsäljas eller ges bort till någon annan. Om du vill dela denna bok med en annan person, var vänlig köp en ytterligare kopia per mottagare. Om du läser denna boken utan att ha köpt den, eller om den endast inte köptes för dig, var då vänlig och återlämna den och köp en egen kopia. Tack för att du respekterar det hårda arbetet från denna författaren.

Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, evenemang, och händelser är antingen från författarens fantasi eller används litterärt. Någon likhet till

verkliga personer, levande eller döda, är bara slumpartat.

Jacket image Copyright St. Nick, använd under licens från Shutterstock.com.

“Fega dör många gånger före deras död;

De tappra känner bara smaken av döden en gång.”

– William Shakespeare

Julius Caesar

KAPITEL ETT

Kyra gick sakta genom massakern, snön knastrade under hennes skor, som tog in förödelsen som draken hade lämnat efter sig. Hon var helt stum. Tusentals av kungens män, de flesta fruktade från Escalon, låg döda framför henne, utplånade på direkten. Förkolnade kroppar låg rykande runt om henne, snön smälte under dem, deras ansiktskonturer visade smärta. Skelett, som låg vridna i onaturliga positioner, greppade fortfarande sina vapen med sina beniga fingrar. Få lik stod fortfarande upp, deras kroppar var fortfarande vertikala, som om de kollade upp mot himlen för att se vad det var som dödade dem.

Kyra stannade bredvid en, kollade på det med förundran. Hon sträckte på sig och tog på det, hennes fingrar smekte bröstkorgen, och hon kollade med förundran på när det smulades ihop, rasslade ner i marken i en hög av ben, svärdet föll harmlöst vid dess sida.

Kyra hörde ett gällt skrik ovanför henne och böjde på nacken för att se Theos, cirkulerande högt ovan, som andades flammor som om han fortfarande inte var nöjd. Hon kunde känna vad han kände, känna ilskan bränna i ådrorna, hans lust att förstöra hela Pandesia – ja, till och med hela världen – om han kunde. Det var en djurisk ilska, en ilska som inte visste några gränser.

Ljudet av kängor i snön tog henne tillbaka, och Kyra kollade bakåt för att se sin fars män, ett dussin av de, gå igenom, tog in

förstörelsen med chockade ögon. Dessa krigshärdade män hade tydligen aldrig sett en syn lik denna; till och med hennes far, som stod bredvid, tillsammans med Anvin, Arthfael och Vidar, såg chockad ut. Det var som att gå genom en dröm.

Kyra märkte hur dessa tappra krigare gick från att söka i skyarna, till att kolla på henne, de hade en känsla av förundran i deras ögon. Det var som att det var *hon* som hade gjort allt, som om det var hon som var draken. Hon hade ju trots allt lyckats sammankalla den. Hon kollade bort, kände sig obekvämt; hon kunde inte se om de kollade på henne som om hon vore en krigare eller ett freak. Kanske visste de inte själva.

Kyra tänkte tillbaka på hennes bön på Vintermånen, hennes önskan om att få veta om hon var speciell, om hennes krafter var riktiga. Efter idag, efter denna striden, kunde hon inte tveka längre. Hon hade *velat* att draken skulle komma. Hon kände det själv. Hur visste hon inte. Men nu visste hon, definitivt, att hon var annorlunda. Och hon kunde inte hjälpa att undra om det också betydde att andra profetior om henne också var sanna. Var det hennes öde att bli en stor krigare? En grym härskare? Även större än hennes far? Skulle hon leda stora nationer in i krig? Skulle Escalons öde ligga på hennes axlar?

Kyra kunde inte se hur detta skulle kunna vara möjligt. Kanske hade Theos kommit på grund av sina egna anledningar; kanske hans förstörelse här inte hade med henne att göra. Trots allt hade ju Pandesianerna skadat honom – visst hade de?

Kyra var inte längre säker på någonting. Allt hon visste var att

i den stunden, kände hon drakens styrka brinna i hennes ådror, och när hon gick genom slagfältet, och såg att deras största fiende var död, så kände hon att allt detta var möjligt. Hon visste att hon inte längre var en femton-årig tjej som hoppades på att bli godkänd i andra mäns ögon; hon var inte längre en leksak för Lord Governor – eller för någon annan man – att göra som han ville med; hon var inte längre en egendom för andra män, att giftas med, misshandlas av, torteras. Hon var nu sin egen person. En krigare runt om alla män – och en som skulle fruktas.

Kyra gick genom havet av kroppar tills kropparna äntligen tog slut och landskapet gick över till is och snö igen. Hon tog en paus bredvid sin far, tog in utsikten av dalen som spred ut sig framför dem. Där låg de vidöppna portarna in till Argos, en tömd stad, allra dess män döda på dessa kullar. Det var kusligt att se ett så stort fort vara ledigt, obehäskat. Pandesias viktigaste fort var nu vidöppet för vem som helst att gå in i. Dess skrämmande höga murar, gjorda på tjocka stenar och spikar, de tusentals män och lager av försvar, hade uteslutit alla idéer för en revolt; dess närvaro har gett Pandesia ett järngrepp på hela nordöstra Escalon.

Alla börjar gå ner för backen mot den slingriga vägen som leder mot stadens portar. Det var en segrande promenad, men samtidigt högtidlig, vägen kantades med ännu fler döda kroppar, släntrare som draken hade sorterat ut, små markörer på vägen till förstörelse. Det var som att gå genom en kyrkogård.

När de passerade de fantastiska portarna, stannade Kyra vid

tröskeln, hon tappade nästan andan: på insidan kunde hon se, tusentals mer lik, förkolnande och rykande. Det var de som återstod av kungens män, de som inte hann röra på sig. Theos hade inte glömt någon; hans ilska var synlig även på muren, stora delar av stenen var brända efter .

När de gick in, märkte det hur tyst Argos var. Dess gårdsplan var tom, det var kusligt, precis som om det var en stad som saknade liv. Det var som om gud sög upp allt med ett enda andetag.

När hennes fars män rusade framåt, började ljud av spänning att fylla luften, och Kyra förstod snart varför. Hon kunde se att marken framför, var fylld som en skattkista med vapen av aldrig dess like. Där, utspridda på gårdsplanen, låg resterna efter ett krig: de finaste vapen, det finaste stålet, det finaste pansar någon sett, allt glänste med Pandesians stadssköld på. Där fanns till och med säckar med guld, utspritt bland det andra.

Men vad som var ännu bättre var att vid slutet av gårdsplanen så var där ett stort vapenförråd i sten, dess dörrar var öppna som om de män som var där, lämnade i all hast, och avslöjade insidan full med skatter. Väggarna var fyllda med svärd, hillebards, hackor, spjut och pilbågar – allt gjort av det finaste stålet som fanns att erbjuda i denna värld. Det var tillräckligt med vapen här för att beväpna hela Escalon.

Det kom ett gnäggande ljud, och Kyra kollade mot andra sidan av gårdsplanen för att se en rad med stall gjorda av sten, och inuti stod de finaste hästar och stampade, alla skonade från drakens

andedräkt. Tillräckligt med hästar för att bära en hel armé.

Kyra hoppet tändas i hennes fars ögon, en syn hon inte sett på flera år, och hon visste vad han tänkte: Escalon kunde uppstå igen.

Det hördes ett skrik, och Kyra kollade upp för att se att Theos cirkulerade längre, med sina klor blottade, flaxande med sina stora vingar när han flög över staden, ett segrarvarv. Hans glödande gula ögon låste sig i hennes, till och med från det avståndet. Hon kunde inte kolla bort.

Theos dök neråt och landade utanför portarna. Han satt där stolt, mot henne, som om han kallade på henne. Hon kände att han kallade på henne.

Kyra fick gåshud, glöden steg med henne, när hon kände en intensiv kontakt med denna varelsen. Hon hade inget mer val än att närma sig honom.

När Kyra vände sig om och gick över gårdsplanen, tillbaka mot stadsportarna, så kände hon att ögonen från alla män, brände i nacken och blickarna skiftades mellan draken och henne, som om de slutade kolla. Hon gick ensam mot portarna, med sina kängor som knastrade i snön, och hennes hjärta som slog medans hon gick.

Medans hon gick, kände Kyra plötslig en varsam hand på hennes axel, som stannade henne. Hon vände sig om för att se sin fars oroande ansikte kolla på henne.

“Var försiktigt,” varnade han.

Kyra fortsatte att gå, utan att känna rädsla, trots den ilska

blicken i drakens ögon. Hon kände endast ett intensivt band mellan de två, som om en del av henne hade återkommit, en del hon inte kunde leva utan. Hennes tankar sprudlade med nyfikenhet. Var hade Theos kommit från? Varför hade han kommit till Escalon? Varför hade han inte kommit tillbaka tidigare?

När Kyra passerade genom Argo's portar och närmade sig draken, växte hans nos sig större, ett ljud som var lite mellan ett spinnande och ett morrande ljud, som om han väntade på henne, hans kraftiga vingar rörde på sig. Han öppnade sin mun som om han skulle släppa ut sin eld, och visade sina gigantiska tänder, varje tand lika lång som henne själv, och vassa som svärd. Under en liten stund var hon rädd, hans ögon fixerades vid henne med en intensitet som gjorde det svårt att tänka.

Kyra stannade en liten bit framför honom. Hon studerade honom med fruktan. Theos var magnifik. Han var 9 meter hög, hans fjäll tjock, hård, urtida. Marken skakade när han andades, hans bröst skramlade, och hon kände hela hans nåd.

De stod där i tystnad, båda ansikte mot ansikte, och undersökta varandra. Kyra's hjärta dunkade hårt i hennes bröst, spänningen i luften var så tjock så hon kunde knappt andas.

Med hennes torra halls, lyckades hon äntligen framkalla modet att börja prata.

“Vem är du?” frågade hon, med en röst som inte var högre än en viskning. “Varför har du kommit till mig? Vad vill du ha av mig?”

Theos sänkte sitt huvud, morrade, och lutade sig framåt, så nära att hans stora nos nästan nuddade hennes bröst. Hans ögon, så stora, glödande gula, verkade kolla rakt igenom henne. Hon stirrade in i dem, nästan lika stora som henne, och hon kände sig vilsen i en annan värld, i en annan tid.

Kyra väntade på svaret. Hon väntade på att hon skulle fyllas med hans tankar, som det en gång var.

Hon väntade och väntade, och var chockad när hon märkte att där var helt tomt. Inget kom till henne. Hade Theos blivit stum? Hade hon förlorat sin kontakt till honom?

Kyra stirrade tillbaka och undrade, denna draken är mer än ett mysterium än tidigare. Plötsligt sänkte han sin rygg, som ett tecken att hon ska rida honom. Hennes hjärta slog snabbare när hon föreställde sig flyga genom skyarna på hans rygg.

Kyra gick sakta fram till hans sida, sträckte sig, och tog tag i hans fjäll, hård och grov, och förberedde sig att ta tag i hans nacke och dra sig upp.

Men precis när hon hade rört honom, vred han sig bort från henne, och fick henne att förlora sitt grepp. Hon snubblade och han började flaxa sina vingar och i en snabb rörelse, lyfta han, så snabbt att hennes handflator skrapades mot hans fjäll, som sandpapper.

Kyra stod stilla, stum och chockad – men mest av allt, förkrossad. Hon kollade hjälplöst på när den kolossala varelsen flög genom luften, skrikande, och flög högre och högre. Så snabbt som han hade kommit, var Theos försvunnen i molnen

igen, med inget annat än tystnad efter sig.

Kyra stod där, helt urholkad, mer ensam än någonsin. Och när de sista skriken försvann, visste hon, hon bara visste, att Theos var borta för gott.

KAPITEL TVÅ

Alec sprang genom skogen i nattens mörker, med Marco vid sin sida, snubblande över rötter som låg gömda i snön och undrande ifall de kommer kunna ta sig därifrån levande. Hans hjärta slog i hans bröst när han sprang för sitt liv, kippande efter andan, han ville stanna men behövde hålla samma takt som Marco. Han kollade bakom sin axel för den hundra gången och såg glöden från Flammorna bli svagare desto djupare in i skogen de kom. Han passerade ett stycke av täta träd, och snart var glöden helt borta, de försvann i nästan komplett mörker.

Alec vände och vred, grenarna sträckte sig och slet i hans armar. Han försökte se in i mörkret framför honom, och försökte se en väg han kunde ta, försökte att inte lyssna på alla exotiska ljuden runt om honom. Han hade blivit ordentligt varnad om dessa skogarna, där inga som hade flytt överlevde, och han hade en sjunkande känsla desto djupare in de gick. Han kände farorna, onda varelser som lurar överallt, skogen var så tät så det var svårt att hitta och man fastnade desto fler steg man tog. Han började undra om det inte var bättre att stanna med Flammorna.

“Denna vägen!” väste en röst.

Marco tog tag i hans axel medans han svängde höger, mellan två gigantiska träd, och duckade under de knotiga trädgrenarna. Alec följde efter, halkande i snön, och såg hur dimman i den täta skogen började att klarnas upp, månljuset sken igenom och

visade deras väg.

De båda stannade, böjde sig ner, med händerna på höfterna, och kippade efter andan. De utbytte en snabb blick, och Alec kollade bakom sin axel igen mot skogen. Han andades tungt, hans lungor värkte från kylan, hans revben gjorde ont, och han undrade.

“Varför följer de inte efter oss?” frågade Alec.

Marco skakade på sina axlar.

“Kanske visste de att skogen skulle göra jobbet åt dem.”

Alec lyssnade efter ljudet av Pandesians soldater, väntade sig att de skulle jaga efter dem – men där kom inga. Istället, trodde Alec att han hörde ett annat ljud – typ som ett lågt, argt morrande.

“Hörde du det där?” frågade Alec, samtidigt som håret i nacken reste sig.

Marco skakade på huvudet.

Alec stod där, och väntade, undrade om hans hjärna spelade honom ett spel. Sedan, hörde han det igen. Det var ett avlägset ljud, ett svagt brummande, det lät hotfullt, olikt något annat som Alec någonsin hade hört. Medans han lyssnade, började ljudet att låta högre, som om det kom närmre.

Marco kollade nu på han med oro.

“Det var därför de inte följde efter,” sa Marco, med en skakig röst.

Alec var förvirrad.

“Vad menar du?” frågade han.

“Wilvox,” svarade han, med ögon fyllda av rädsla. “De har

släppt dem för att jaga oss.”

Ordet Wilvox skapade terror inuti Alec; han hade hört talas om de som barn, och han visste att ryktet sa att de bodde i Törnarnas skog, men han hade alltid antagit att det var en legend. Myten säger att de var de dödligaste varelserna av alla nattens djur – som gjord för mardrömmar.

Brummandets ljud ökade, och det lät som om det var flera stycken.

“SPRING!” skrek Marco.

Marco vände och Alec också när de två rusade tillbaka in i skogen igen. Adrenalinet pumpade in i ådrorna när Alec sprang, och han hörde sitt eget hjärtslag i bröstet, ljudet av snön och isen som krossades under hans kängor dränkte allt annat ljud. Snart, dock, hörde han ljudet av varelserna som närmade sig, och han visste att de var jagade av bestar som de inte kunde springa ifrån.

Alec snubblade över en rött och föll rätt in i et träd; han skrek av smärta, tappade luften, och sen fortsatte han att springa. Han sökte i skogen efter någonstans att fly, och insåg att de hade ont om tid – men där fanns ingenstans att ta vägen.

Medans han sprang blev det brummande ljudet ännu högre, Alec kollade över sin axel igen – och han önskade genast att han inte hade det. I full fart mot dem sprang fyra av de mest vildsinta varelser han någonsin sentt. Vargliknande, men Wilvoxarna var dubbelt så stora, med smala vassa horn som stack upp på baksidan av huvudet, och ett stort, rött öga mellan hornen. Deras tassar var lika stora som en björns, med långa, vassa klor, och

deras pälsar var som polerade och svarta som natten.

När han såg varelserna på så nära håll, så visste Alec att han var en död man.

Alec rusade fram med sina sista krafter, han svettades om sina handflator trots kylan, hans andedräkt frös i kylan före honom. Wilvoxarna var knappast fem meter bort och han visste från deras desperata blick, från dräglet som hängde från deras munnar, att de kommer slita honom i bitar. Han såg ingen mening med att fly. Han kollade på Marco, hoppades på någon slags plan – men Marco hade samma förtvivlan i sin blick. Han hade tydligen inte heller någon idé.

Alec stängde sina ögon och gjorde något han aldrig gjort förut: han bad en bön. Han såg sitt liv passera i revy framför hans ögon, på något sätt förändrade det honom, fick honom att inse hur mycket han värdesatte sitt liv, och det gjorde honom mer desperat än vad han någonsin varit för att få behålla det.

Snälla Gud, ta mig ut ur detta. Efter vad jag gjorde för min bror, låt mig inte dö här. Inte på detta stället, och inte av dessa varelserna. Jag gör vad som helst.

Alec öppnade sina ögon, kollade framför sig, och precis när han gjorde det, såg han ett träd som skiljde sig svagt från alla andra. Dess grenar var mer krokiga, och hände närmare marken, precis lagom högt så att han kunde få tag i en gren om han hoppade. Han hade ingen idé om Wilvoxarna kunde klättra, men han hade inget annat val.

“Den grenen!” skrek Alec till Marco, samtidigt som han

pekade.

De sprang mot trädet tillsammans, och Wilvoxarna närmade sig, med någon meter kvar, utan paus, hoppade de och tog tag i grenen, och drog upp sig själva.

Alecs hand halkade på den hala grenen, men han klarade av att hänga sig kvar, och han drog sig själv upp och tog tag i nästa gren som hängde någon meter över marken. Han hoppade omedelbart upp på nästa gren, 1 meter högre, med Marco bredvid honom. Han hade aldrig klättrat så snabbt i hela sitt liv.

Wilvoxarna kom fram, flocken morrade argsint, hoppade och klöste deras fötter. Alec kände deras varma andedräkt mot baksidan av hans häl stunden innan han drog upp sin fot, huggtänderna missade honom med bara några centimeter. De fortsatte att klättra, fyllda med adrenalin, tills de var nästan fem meter från marken, och säkrare än vad de behövde bara.

Alec stannade, höll sig fast i grenen med all sin kraft, försökte komma ikapp med andningen, medans svetten stack i hans ögon. Han kollade ner, hoppades att Wilvoxarna de inte kunde klättra.

Till hans starka lättnad, var de fortfarande nere på marken, morrande och huggande, hoppandes upp mot trädet, men de kunde inte klättra. De klöste argsint på trädet, men det tjänade inget till.

De satt kvar på grenen, och medans verkligheten sjönk in, att de var säkra, suckade de båda av lättnad. Marco började skratta, till Alecs förvåning. Det var en galnings skratt, ett skratt av lättnad, skrattet av en man som hade klarat sig undan från

döden på det mest osannolika sättet.

När Alec insåg hur nära de hade varit, kunde han inte låta bli att skratta han också. Han visste att de fortfarande var långt ifrån säkra; han visste att det inte kunde lämna detta trädet och att de antagligen skulle dö här. Men just nu var de i alla fall säkra.

“Ser ut som att jag är skyldig dig en tjänst” sa Marco.

Alec skakade på sitt huvud.

“Tacka mig inte än,” sa Alec.

Wilvoxarna morrade argsint, reste ragg, och Alec kollade upp för trädet, med skakande händer, och ville ta sig ännu längre ifrån, och han undrade hur högt de kunde klättra, och om de någonsin skulle kunna ta sig härifrån.

Plötsligt stelnade Alec till. När han kollade upp, ryggade han tillbaka, slagen av en rädsla han aldrig haft innan. Grenarna ovan honom, som såg ner, var den mest otäcka varelsen han någonsin sett 2.5 meter hög, med en kropp som liknade en orm, fast med 6 ben, alla utrustade med långa klor, och ett huvud format som en ål, den hade smala springor som ögon, svagt gula, och de var fokuserade på Alec. Bara en meter ifrån, reste den sig, väste, och öppnade sin mun. Alec, som var i chock, kunde inte tro hur stort gap den hade – stort nog för att svälja honom hel. Och han visste, från dess skakande svans, att den skulle attackera – och döda båda två.

Dess mun flög rätt mot Alecs hals, och han reagerade ofrivilligt. Han skrek och hoppade bakåt samtidigt som han förlorade greppet, med Marco bredvid honom, tänkande att han

bara behövde undkomma de dödliga huggtänderna, det stora gapet, och en säker död.

Han tänkte inte alls på vad som var under honom. När han flög bakåt i luften, mot marken, fäktandes med armarna, insåg han alldeles för sent, att han flög från ett par huggtänder till ett annat. Han kollade bak och såg Wilvoxarna dregla, öppna sina käftar, och det fanns inget han kunde göra förutom att acceptera sitt fall.

Han hade bytt ut en död för en annan.

KAPITEL TRE

Kyra gick sakta tillbaka genom portarna mot Argos, med allas blickar på henne, och hon brann av skam. Hon hade missuppfattat sin relation med Theos. Hon trodde, dumt nog att hon kunde kontrollera honom – och istället, hade hon skämt ut sig framför alla dessa män. För alla att se, var hon maktlös, hon hade ingen dominans över draken. Hon var bara en vanlig krigare – inte ens en krigare, utan en flicka i tonåren som hade lett sitt folk in till ett krig, gjort av en drake, som de inte längre kunde vinna.

Kyra gick igenom portarna av Argos, och kände blickarna på henne bland den pinsamma tystnaden. Vad tänkte de om henne nu? Undrade hon. Hon visste inte ens vad hon skulle tycka om sig själv. Hade Theos inte kommit för hennes skull? Hade han bara bekämpat detta krig för sina egna anledningar? Hade hon ens några speciella krafter?

Kyra var lättad över att männen kollade bort och återgick till sitt rotande, alla upptagna av att samla vapen och förbereda för krig. De rusade fram och tillbaka, samlade ihop allt som hade lämnats av kungens män, fyllde vagnar, ledde iväg hästarna och ljudet av stål som användes för sköldar och rustningar kastades i högar. Eftersom mer och mer snö kom, och det började skymma, så hade de ingen tid att förlora.

“Kyra,” sa en familjär röst.

Hon vände sig om och var lättad att se Anvins leende ansikte när han gick mot henne. Han kollade på henne med respekt, med en försäkrad vänlighet och värme som den fadersfigur han alltid varit. Han la en arm runt om hennes axlar och log brett under sitt skägg. Han sträckte sig för att ta ett svärd, med ett blad etsat med Pandesians symbol.

“Det finaste stålet jag har hållt i på flera år,” sa han med ett brett flin. “Tack vare dig, har vi tillräckligt med vapen här för att starta ett krig. Du har gjort oss mer skräckinjagande.”

Kyra sökte tröst i hans ord, som hon alltid gjorde; men hon kunde ändå inte trycka undan känslorna av depression och förvirring, av att vara lämnad av draken. Hon ryste.

“Jag gjorde inte allt detta,” svarade hon. “Theos gjorde.”

“Ändå återvände Theos för *din* skull,” svarade han.

Kyra kollade upp mot de gråa skyarna, som nu var tomma, och hon undrade.

“Jag är inte så säker på det.”

De båda studerade himlen under en lång tystnad, som endast bröts av vinden som svepte förbi.

“Din far väntar på dig,” sa Anvin, med en allvarlig röst.

Kyra gick med Anvin, med snö och is som knastrade under deras kängor, slingrande sig fram genom gårdsplanen genom all uppståndelse. De passerade dussin av hennes fars män medans de gick genom det spretiga fortet av Argos, män överallt insåg att de vunnit, för första gången på flera år. Hon såg de skratta, dricka, de trängdes med varandra medans de samlade vapen och

proviant. De var som barn på julafton.

Ett dussin mer av henne fars män stod på rad och skickade säckar med Pandesians vete, skickade till varandra som de sedan staplades på vagnarna; en annan vagn som åkte förbi, var fylld med sköldar som klingade när den åkte förbi. Den var så full, så att några trillade ner för sidorna och soldaterna var tvungna att gå bredvid och samla ihop de igen. Runt om henne var där fullt med vagnar påväg ut ur fortet, några på väg tillbaka till Volis, andra tog olika vägar till platser som hennes far valt ut, alla fyllda till kanten. Kyra tog en tröst av synen, hon kände sig inte lika skyldig till vad hon gjort.

De vände runt hörnet och Kyra såg sin far, omringad av sina män, upptagen med att inspektera ett dussin med svärd och spjut, medans hans män höll fram dem för ett godkännande. Han vände sig om när hon kom fram och gjorde en gest till sina män som försvann, och lämnade de ensamma.

Hennes far vände sig om och kollade på Anvin, och Anvin stod kvar en stund, osäker, och förvånad över hennes fars blick, som tydligt vill att han också ska gå. Till slut gick Anvin tillsammans med de andra och lämnade Kyra tillsammans med sin far. Hon var överraskad också – han hade aldrig tidigare bett Anvin att gå.

Kyra kollade på honom, hans ansiktsuttryck hemlighetsfullt som vanligt, han bar det avlägsna, offentliga ansiktet som en ledare bland sina män, inte den intima blicken, som hon kände och älskade. Han såg ner på henne, och hon kände sig nervös, många tankar rusade igenom henne samtidigt: var han stolt över

henne? Var han arg över att hon ledde de in i detta krig? Var han besviken över att Theos hade lämnat henne och hans armé?

Kyra väntade, van vid hans långa tystnad innan han började prata, och hon visste inte längre; alldeles för mycket hade förändrats mellan de, för snabbt. Det kändes som om hon hade mognat över natten, medans han hade förändrats över de senaste händelserna; som om de inte längre visste hur de skulle relatera till varandra. Var han fadern hon alltid hade känt och älskat, som läste sagor för henne sent in på natten? Eller var han hennes befälhavare nu?

Han stod där och stirrande, och hon insåg att han inte visste vad hans kulle säga, eftersom tystnaden hängde tungt mellan dem, det enda ljud som lät var vinden som ven, facklorna som flimrade bakom som hans män hade tänt för att det hade börjat skymma. Kyra stod inte ut med tystnade längre.

“Kommer du att ta tillbaka allt detta till Volis?” frågad hon, när en vagn skramlade förbi full med svärd.

Han vände sig om och kollade på vagnen och verkade komma tillbaka från sin dagröm. Han kollade inte tillbaka på Kyra, utan han kollade hellre på vagnen medans han skakade på sitt huvud.

“Volis har inget att ge oss längre, förutom döden” sa han, med en röst full av allvar. “Vi ska söderut nu.”

Kyra blev överraskad.

“Söderut?” frågade hon.

Han nickade.

“Espehus,” påstod han.

Kyra's hjärta fylldes med upprymdhet när hon föreställde sig till resan mot Espehus, det uråldriga fortet precis vid havet, deras största granne söderut. Hon blev till och med mer upprymd än vad hon insåg – om han skulle dit kunde det endast betyda en sak: han förberedde sig för krig.

Han nickade, som om han kunde läsa hennes tankar.

“Det finns ingen återvändo nu,” sa han.

Kyra kollade på sin far med en känsla av stolthet som hon inte känt på flera år. Han var inte längre en självbelåten krigare, som levde sina år i ett litet säkert fort – utan nu, den modiga befälhavaren som hon en gång känt, som var redo att riskera allt för frihet.

“När ska vi dit?” frågade hon, hennes hjärta slog, den förutsåg sin första strid.

Hon var förvånad över att se att han skakade sitt huvud.

“Inte vu,” rättade han. “Jag och mina män. Inte du.”

Kyra var nedslagen, hans ord var som en dolk i hennes hjärta.

“Lämnar du mig?” frågade hon stammandes. “Efter allt som har hänt? Vad måste jag göra för att bevisa mig själv för dig?”

Han skakade sitt huvud försiktigt, och hon blev förstörd över att se den hårda blicken i hans ögon, en blick som betydde att han inte skulle ångra sig.

“Du ska till din farbror,” sa han. Det var en order, inte en fråga och med dessa ord så visste hon vart hon stod: hon var hans soldat nu, inte hans dotter, och det gjorde ont.

Kyra tog ett djupt andetag – hon skulle inte ge upp så lätt.

“Jag vill kämpa jämsides med dig,” insisterade hon. “Jag kan hjälpa dig.”

“Du *kommer* att hjälpa mig,” sa han, “genom att gå dit där du behövs. Jag behöver ha dig där.”

Hon frågade sin panna, och försökte att förstå.

“Men varför?” frågade hon.

Han var tyst under en lång tid, tills han suckade.

“Du besitter...” började han, “...*krafter*. Som jag inte förstår mig på. Krafter som vi behöver för att vinna detta krig. Krafter som din farbror vet hur man ska ta hand om.”

Han sträckte sig och tog meningsfullt tag i hennes axel.

“Om du vill hjälpa oss,” lade han till, “om du vill hjälpa ditt folk, så är det där du behöver vara. Jag behöver inte ytterligare en soldat – Jag behöver de unika talangerna som du har att erbjuda. Dessa talanger som ingen annan har.”

Hon såg allvar i hans ögon, och samtidigt som hon kände sig hemsk för att hon inte fick följa med honom, så kände hon lite tröst i hans röst – tillsammans med en kraftig känsla av nyfikenhet. Hon undrade vad för krafter det var han menade, och vem hennes farbror var.

“Gå och lär dig vad jag inte kan lära dig” sa han. “Kom tillbaka starkare, och hjälp mig att vinna”

Kyra kollade tillbaka i hans ögon, och hon kände värmen och respekten återvända, och hon började känna sig återställd igen.

“Det är en lång resa” sa han. “En tre-dagars ritt norrut. Du kommer att behöva korsa Escalon ensam. Du kommer att behöva

rida snabbt, med list, och undvika vägarna. Ord kommer snart att spridas om vad som har hänt här – och Pandesians kung kommer att vara rasande. Vägarna kommer att vara farliga – du kommer att behöva hålla dig i skogarna. Rid norrut, hitta havet, och håll det i ditt synfält. Det kommer att vara din kompass. Följ kustlinjen, och du kommer att hitta din väg. Håll dig ifrån byar och människor. Stanna inte. Berätta inte för någon vart du ska. Tala inte med någon.”

Han tog ett stadigt grepp om hennes axlar och hans ögon mörknade av brådska, vilket skrämde henne.

“Förstår du?” sa han allvarligt. “Det är en farlig resa för vilken man som helst – inte mycket mindre för en ensam flicka. Jag kan inte ge dig något sällskap. Du behöver vara stark för att klara av detta ensam. Är du det?”

Hon kunde höra rädslan i hans röst, kärleken från en far, och hon nickade, hon kände sig stolt över att han litade på att hon skulle klara av detta uppdrag.

“Ja far, det är jag,” sa hon stolt.

Han studerade henne, och nickade slutligen, som om han var nöjd. Sakta så började hans ögon att fyllas med tårar.

“Av alla mina män,” sa han, “av alla dessa krigare, är du den jag behöver mest. Inte dina bröder, och inte ens mina lojala soldater. *Du* är den jag behöver, den enda som kan vinna detta krig.”

Kyra kände sig förvirrad och överväldigad; hon förstod inte riktigt vad han menade. Hon öppnade sin mun för att fråga

honom – när hon plötsligt kände att någon närmade sig.

Hon vände sig om för att se Baylor, hennes fars befälhavare över hästarna, gå emot dem med hans vanliga leende. En kort, överviktig man med korta ögonbryn och stripigt hår, gick han emot dem med sitt vanliga luffande och log mot henne, och kollade sedan på hennes far, som om han väntade på hans godkännande.

Hennes far nickade åt honom, och Kyra undrade vad det var som pågick, när Baylor vände sig mot henne.

“Jag har hört att du ska på en resa,” sa Baylor. “För det, kommer du att behöva en häst”

Kyra rynkade pannan förvirrat.

“Jag har en häst,” svarade hon, och kollade på den fina hästen hon red under striden mot kungens män, uppbuden på andra sidan gårdsplanen.

Baylor log.

“Det där är inte en häst,” sa han.

Baylor kollade på hennes far och hennes far nickade, och Kyra försökte att förstå vad det var som hände.

“Följ mig,” sa han, och utan att vänta, vände han plötsligt och började gå mot stallet.

Kyra såg honom gå, förvirrat, och kollade sedan på sin far, som nickade tillbaka.

“Följ honom,” sa han. “Du kommer inte att ångra dig”

Kyra gick över den snöiga gårdsplanen med Baylor, tillsammans med Anvin, Arthfael och Vidar, som ivrigt gick mot det låga stallet i sten. Medans de gick, undrade Kyra vad Baylor hade menat, hon undrade vad det var för häst han hade tänkt ut åt henne. För henne var alla hästar ungefär likadana.

Medans de gick mot det sargade stallet, nästan 100 meter långt, vände sig Baylor mot henne, med en glad blick.

“Vår kungs dotter kommer att behöva en fin häst som ska ta henne vart hon än ska.”

Kyras hjärta slog snabbare; hon hade aldrig fått en häst från Baylor tidigare, en ära som oftast bara var till för erfarna krigare. Hon hade alltid drömt om att ha en när hon var gammal nog, och när hon hade förtjänat det. Det var en ära som hennes äldsta bröder inte ens fick njuta av.

Anvin nickade stolt.

“Du har förtjänat den,” sa han.

“Om du kan hantera en drake,” sa Arthfael med ett leende, “kan du garanterat hantera en häst.”

När man skymtade stallen, började en liten publik att samlas, som gick med fler och fler där de gick, männen tog en paus från deras samlande av vapen, klart nyfikna över att se vad som ska hända. Hennes två äldre bröder, Brandon och Braxton, gick också med, de glodde stort på Kyra med avundsjuka i deras

ögon. De kollade bort snabbt, för stolta, som vanligt, för att ens berömma henne. Hon förväntade sorgligt nog inget från dem heller.

Kyra hörde fotsteg och vände sig om, glad för att se sin att hennes vän Dierdre gick med också.

“Jag hörde att du ska lämna oss,” sa Dierdre när hon kom upp bredvid henne.

Kyra gick bredvid sin nya vän, nöjd med hennes närvaro. Hon tänkte tillbaka på deras tid tillsammans i guvernörens cell, allt lidande de stod ut med, efter att de flytt kände hon ett direkt band mellan dem. Dierdre hade gått igenom ett värre helvete än vad hon hade, och när hon kollade på henne, kunde hon se svarta ringar under hennes ögon, en aura av lidande och sorg som fortfarande var kvar över henne, hon undrade vad det skulle bli av henne. Hon insåg att hon inte bara kunde leva ensam i detta fort. Med armén som skulle söderut, så skulle Dierdre bli lämnad ensam.

“Jag skulle kunna behöva sällskap när jag reser,” sa Kyra, en idé som kom samtidigt som hon yttrade sig.

Dierdre kollade på henne, med ögon som var överraskade, och började sedan att le brett, hennes tunga aura blev lättare.

“Jag hoppades på att du skulle fråga,” svarade hon.

Anvin, hörde vad de sa, och rynkade pannan.

“Jag vet inte om din far skulle godkänna det,” protesterade han. “Du har viktiga uppdrag framför dig.”

“Jag kommer inte att störa,” sa Dierdre. “Jag måste korsa

Escalon hur som helst. Jag ska återvända till min far. Jag vill helst inte korsa det ensam.”

Anvin kliade sig i skägget.

“Din far kommer inte att tycka om det,” sa han till Kyra. “Hon kanske blir en påfrestning.”

Kyra la en försäkrande hand på Anvin's vrist, då var de löst.

“Dierdre är min vän,” sa hon, för att säga det uppenbara. “Jag kommer inte att överge henne, precis som att du inte skulle överge någon av dina män. Vad är det du alltid har sagt till mig? *Ingen lämnas efter.*”

Kyra suckade.

“Jag må ha räddat Dierdre från den cellen,” la Kyra till, “men hon hjälpte även till att rädda mig. Jag är skyldig henne en skuld. Jag är ledsen, men vad min far tycker betyder lite. Det är *jag* som korsar Escalon ensam, inte han. Hon kommer med mig.”

Dierdre log. Hon gick upp bredvid Kyra och länkande sin arm med hennes, det var en ny stolthet i hennes steg. Kyra tyckte det kändes bra att han med henne på sin resa, och hon visste att hon hade gjort rätt val, vad som än skulle hända.

Kyra märkte att hennes bröder gick nära och hon kunde inte hjälpa att hon kände sig lite besviken över att de inte var mer beskyddande över henne, så att de skulle erbjuda sig att följa med henne också; de var alldeles för tävlingsinriktade. Hon tyckte det var sorgligt att det var det naturliga i deras relationer, hon kunde dock inte förändra människor. Hon insåg att hon klarade sig bättre utan det. De var fyllda med övermod, och skulle endast

göra något hänsynslöst för att hon skulle hamla i trubbel.

“Jag skulle gärna också göra dig sällskap,” sa Anvin, hans röst var tung av skuldkänslor. “Tanken på att låta dig korsa Escalon själv passar inte mig.” Han suckade. “Men din far behöver oss mer nu än någonsin. Han frågade om jag kunde följa med söderut.”

“Och jag,” lade Arthfael till. “Jag skulle gärna också följa med – men jag har också fått uppdraget söderut.”

“Och jag ska stanna kvar och vakta Volis under hans frånvaro,” sa Vidar.

Kyra blev rörd av deras stöd.

“Oroa er inte,” svarade hon. “Jag har bara en tre-dagars ritt framför mig, det kommer gå bra.”

“Du ska,” avbröt Baylor och gick närmare. “Och din nya häst ska garantera det.”

Med det sagt, öppnade Baylor den breda dörren till stallet, och alla följde efter honom i den långa stenbyggnaden, lukten av häst låg tungt i luften.

Kyra's anpassade sig sakta till det låga ljuset medans hon följde efter honom. Stallet var fyllt av ljudet av förväntansfulla hästar. Hon kollade runt i stallet och såg till hennes förvåning, de största och vackraste hästar som hon någonsin sett – stora, starka, vackra hästar, bruna och svarta, varenda en var en hjälpte. Det var en skattkista.

“Kungens män sparade de bästa till sig själva,” förklarade Baylor medans de gick längre ner längs gången. Han rörde en av

hästarna och klappade en annan och djuren verkade komma till liv i hans närvaro.

Kyra gick sakta och tog in alla intryck. Varje häst var som ett konstverk, större än de flesta hästar som hon någonsin sett, fulla med skönhet och kraft.

“Tack vare dig och din drake, är dessa hästar våra nu,” sa Baylor. “Det enda logiska är att du får välja häst. Din far har sagt att det är du som får välja först, till och med före honom.”

Kyra var chockad. När hon sökte genom stallet, kände hon en stark känsla av ansvar, då hon visste att detta var ett val som gällde hela livet.

Hon gick sakta, drog sin hand genom hästarnas manar, kände hur mjuka och lena de var, hur kraftfulla de var, och hur svårt det var att välja.

“Hur ska jag kunna välja?” frågade hon Baylor.

Han log och skakade sitt huvud.

“Jag har tränat hästar hela mitt liv,” svarade han, “Jag har uppfostrat dem också. Och om där är en sak som man behöver veta, så är det att det inte finns två likadana. Vissa är avlade för hastighet, andra för uthållighet; vissa är byggda för styrka, andra för att kunna bära mycket. Vissa är för stolta för att ens bära någonting. Och andra, ja de är byggda för strid. Vissa trivs i tornerspel, andra vill bara slåss, och andra är skapade för flera maraton av krig. Vissa vill vara din bästa vän, andra vill vända sig emot dig. Din relation till din häst är något magiskt. De måste kalla på dig, och du på de. Välj noga, och din häst kommer alltid

att vara vid din sida, i alla tider av strider och krig. Ingen bra krigare är komplett utan en häst.”

Kyra gick sakta, hjärtat slog hårt av upprymdhet, hon gick förbi häst efter häst, vissa kollade bort, vissa gnäggande och vissa stampade otåligt, andra stod bara still. Hon väntade på en slags kontakt, och ännu kände hon inget. Hon var frustrerad.

Men plötsligt, kände Kyra en ilande känsla i hennes ryggrad, som en blixst som slog in i henne. Det kom som ett skarpt ljud som ekade i hela stallet, ett ljud som sa till henne att *den* var hennes häst. Det lät inte som en vanlig häst – utan den hade ett mycket mörkare ljud, mycket mer kraftfullt. Den skar genom och steg högre än alla andra ljud, som ett lejon som försökte ta sig ut ur sin bur. Det både skrämde henne – och drog henne närmare.

Kyra vände sig mot ljudkällan, vid slutet av stallet, och när hon gjorde det kom ljudet av krossat trä. Hon såg hur det började splittras, träet flög överallt, och det uppstod ett tumult när flera män skyndade för att försök undvika den trasiga trägrinden. En häst fortsatte att banka med sina hovar.

Kyra skyndade mot tumultet.

“Vart ska du?” frågade Baylor. “De fina hästarna är här.”

Men Kyra ignorerade honom och ökade, hennes hjärta slog snabbare desto snabbare hon gick. Hon visste att det kallade på henne.

Baylor och de andra skyndade sig för att hänga med henne när hon närmade sig slutet av stallet, och när hon gjorde det, vände hon sig och gapade av synen framför henne. Där stod,

vad som skulle likna en yest, dock dubbelt så stor och med ben tjocka som trädstammar. Den hade två smala, rakblads-vassa horn, knappt synliga bakom öronen. Dess päls var inte svart eller brun som de andras, utan scharlakansrött – och dess ögon, som ingen annans, var starkt glödande gröna. De kollade rakt på henne, och intensiteten skar i bröstet och fick henne att tappa andan. Hon kunde inte röra på sig.

Varelsen som tornade upp sig ovanför henne och gjorde ett ljud, som lät som ett morrande, och avslöjade sina huggtänder.

“Vad är detta för häst?” frågade hon Baylor, hennes röst var knappast högre än en viskning.

Han skakade sitt huvud ogillande.

“Det där är inte en häst,” sa han medans han rynkade pannan, “utan en vildsint best. Ett freak. Väldigt sällsynt. Det är en Solzor. Importerad från hörnen av Pandesia. Kungens guvernör hade den nog som en trofé för att visa för andra. Han kunde inte rida varelsen – ingen kunde. Solzors är vildsinta varelser, som inte kan tämjas. Kom – du slösar din värdefulla tid. Tillbaka till hästarna.”

Men Kyra stod kvar, som fastrotad och kunde inte kolla bort. Hennes hjärta slog hårt när hon visste att det var menat att vara de två.

“Jag väljer denna,” sa hon till Baylor.

Baylor och de andra gapade, alla stirrade på henne som om hon vore galne. En tung tystnad spred sig.

“Kyra,” började Anvin, “din far skulle aldrig tillåta – ”

“Är det mitt val eller inte?” svarade hon.

Han rynkade pannan och satte händerna på höfterna.

“Det där är inte en höst!” insisterade han. “Det är en vild varelse.”

“Den kommer väldigt snart att döda dig,” lade Baylor till.

Kyra vände sig mot honom.

“Vad var det du sa om att lita på mina instinkter?” frågade hon. “Ja, det är hit de har lett mig. Detta djuret och jag hör ihop.”

Solzorn stegrade plötsligt med dess stora ben, och slog till ytterligare en trägrind, och skickade träsplitter överallt så männen fick skydda sig. Kyra var i vördnad. Den var vild, otämjd och magnifikt, ett djur för stort för detta stället, för stort för fångenskap, och för överlägsen de andra.

“Varför skulle hon få ha den?” frågade Brandon och gick fram samtidigt som han knuffade undan de andra. “Jag är trots allt äldre *jag* vill ha den.”

Före hon kunde svara, rusade Brandon fram som om han skulle paxa den. Han tänkte hoppa upp på hans rygg, och när han gjorde så, så bockade Solzorn vilt och kastade av honom. Han flög genom hela stallet och rätt in i väggen.

Braxton rusade fram, som om han också ville paxa den, och när han gjorde det så svängde den på huvudet och skar upp Brandon's arm med sina hugtgänder.

Blödande och skrikande sprang Brandon ut ur stallet, greppande om sin arm. Braxton reste sig upp och följde efter, Solzorn missade precis när han tänkte bita honom.

Kyra stod som i trans, men ändå orädd. Hon visste att för

henne, skulle den vara annorlunda. Hon kände en kontakt till denna best, samma kontant som hon hade med Theos.

Kyra gick modigt framåt, så hon stod rakt framför den, inom räckhåll för dess dödliga huggtänder. Hon ville visa Solzorn att hon litade på den.

“Kyra!” skrek Anvin, med oro i sin röst. “Backa!”

Men Kyra ignorerade honom. Hon stod där och stirrade besten i ögonen.

Besten stirrade tillbaka, och ett lågt morrande steg från dess hals, som om den försökte bestämma sig för vad den skulle göra. Kyra skakade av rädsla, men hon ville inte att de andra skulle se det.

Hon tvingade sig själv att visa sitt mod. Hon höjde sakta en hand, gick framåt, och rörde sakta den röda pälsen. Den morrade högre, visade sina huggtänder, och hon kunde känna dess ilska och frustration.

“Lås upp kedjorna,” kommenderade hon de andra.

“Va!?” sa en av dem.

“Det är inte smart,” sa Baylor, med rädsla i sin röst.

“Gör som jag säger!” insisterade hon, samtidigt som hon kände en styrka höja sig inom henne, som om bestens vilja rinner genom henne.

Bakom henne rusade soldaterna fram med nycklar och låste upp kedjorna. Under hela denna stunden slutade inte besten att kolla på henne, morrande, som om den utmanade henne.

Så fort som kedjorna var upplåsta, började besten att stampa

med hovana, som om den hotade med att gå till attack.

Men konstigt nog gjorde den inte det. Istället stirrade den på Kyra, fixerade sina ögon vid henne, och sakta såg det ut som att ilskan försvann och förvandlades till tolerans. Kanske till och med tacksamhet.

Väldigt försiktigt, såg den ut att sänka sitt huvud; det var en varsam gest, nästan omärkbar, men ändå en hon kunde tyda.

Kyra gick fram, tog tag i manen, och hoppade upp i en snabb rörelse.

En flämtning hördes i rummet.

I början så bockade och skakade besten. Men Kyra kände att det var för att den ville ge en show. Den ville egentligen inte kasta av henne – den ville bara visa sig trotsig, visa vem som bestämde, hålla henne på kanten. Den ville att hon skulle veta att det var en vild varelse, en varelse som inte kunde tämjas av någon.

Jag vill inte tämja dig, sa hon till den i sinnet. Jag vill endast vara din partner i strid.

Solzorn lugnade sig, den rörde sig fortfarande, men inte lika vilt, som om den hörde henne. Till slut stod den stilla, fortfarande under henne, morrande åt de andra, som om den skyddade henne.

Kyra, satt på Solzorn, nu var hon lugn, och hon kollade ner på de andra. Ett hav av chockade ansikten kollade tillbaka, med gapande munnar.

Kyra började sakta att le brett och kände en stark känsla av triumf.

“Detta,” sa hon, “är mitt val. Och hans namn är Andor.”

Kyra red Andor på en stig ner mot centrum av gårdsplanerna i Argos, och alla hennes fars män, tuffa soldater, stannade och såg på henne med vördnad i blicken. Självklart så hade de inte sett något liknande.

Kyra höll varsamt i hans man, försökte lugna honom då han morrade lågt åt alla män, samtidigt som han blängde kraftigt på dem, som om det var deras fel att han var fastkedjad. Kyra justerade sin balans, Baylor hade satt på en fräsch lädersadel på honom, och hon försökte vänja sig vid att rida så högt upp. Det kändes som om hon hade mer makt med denna best under sig, än vad hon någonsin haft.

Bredvid henne red Dierdre en vacker märr, en som Baylor valde åt henne, och de två fortsatte genom snön tills Kyra såg sin far på håll, där han stod vid porten och väntade på henne. Han stod med sina män, alla väntade på att få säga adjö, och de kollade också upp på henne med rädsla och vördnad, chockade över att hon kunde rida detta djur. Hon såg beundran i deras ögon, och det stärkte henne inför hennes resa. Om Theos inte skulle återvända till henne, hade hon i alla fall denna magnifika varelse under sig.

Kyra steg av när hon kom fram till sin far, guidade Andor genom att hålla i manen, samtidigt som hon såg den oroande blicken i hennes fars ögon. Hon visste inte om det var på grund av besten eller för resan som väntade. Hans oro i blicken gjorde

även henne orolig, det fick henne att inse att hon inte var den enda som fruktade det som komma skall, och att han brydde sig om henne trots allt. Under den kortaste stunden, tog han ner sitt gard och gav henne en blick som endast hon kunde se: kärleken från en far. Hon kunde se att han kämpade med att skicka iväg henne på detta uppdrag.

Hon stannade ett par meter ifrån, mot honom och alla blev tysta när de samlades runt om för att se deras farväl.

Hon log upp mot honom.

“Oroa dig inte far,” sa hon. “Du uppfostrade mig till att vara stark.”

Han nickade tillbaka och låtsades att han var säker – ändå kunde hon se att han inte var det. Han var fortfarande, mest av allt, en far.

Han kollade upp, letade i skyarna.

“Om endast din drake hade kommit hit nu,” sa han. “Då hade du kunnat korsa Escalon på bara några få minuter. Eller bättre – han kunde hjälpa dig på din resa och bränna upp alla som kom i din väg.”

Kyra gav ett sorgligt leende.

“Theos är borta nu far.”

Han kollade på henne, med ögon fyllda av undran

“För alltid?” frågade han, frågan från en krigsherre som leder sina män i strid, behöver veta, men är för rädd för att be.

Kyra stängde sina ögon och försökte ”starta rätt kanal”, för att få ett svar. Hon bad om att Theos skulle svara henne.

Det enda som kom var en bedövande tystnad. Det fick henne att undra om hon någonsin ens hade en kontakt med Theos från början, eller om hon bara hade föreställt sig det.

“Jag vet inte far,” svarade hon ärligt.

Han nickade tillbaka accepterande, synen av en man som har lärt sig att acceptera saker som det var, och att lita på sig själv.

“Kom ihåg vad jag – ” började hennes far.

“KYRA!” ett upprymt skrik skar genom luften.

Kyra vände sig om, precis som männen runt om henne, och hennes hjärta lättade när det var Aidan som sprang genom portarna, med Leo vid sin sida, hoppandes ner från en vagn körd av hennes fars män. Han sprang rätt mot henne, snubblande genom snön, Leo ännu snabbare och långt före honom, och han var redan påväg in i Kyras armar.

Kyra skrattade när Leo brottade ner henne och stod på hennes bröstkorg med alla fyra och slickade henne i ansiktet igen och igen. Bakom henne morrade Andor, han var redan beskyddande över henne, och Leo hoppade bort och vände sig mot Andor och morrade tillbaka. De var två orädda varelser, båda lika beskyddande över henne, och Kyra kände sig ärad.

Hon hoppade upp och ställde sig mellan dem och höll tillbaka Leo.

“Det är okej, Leo,” sa hon. “Andor är min vän. Och Andor,” sa hon när hon vände sig om, “Leo är min också.”

Leo backade motvilligt medans Andor fortsatte att mörra, dock lite tystare.

“Kyra!”

Kyra vände sig om när Aidan sprang in i hennes armar. Hon sträckte sig ner och kramade honom hårt när hans hand tog tag runt hennes rygg. Det kändes så bra att omfamna sin lillebror, som hon garanterat aldrig kommer att se igen. Han var den del av det normala liv som lämnades i virvelvinden av det hennes live hade blivit, det enda som inte hade förändrats.

“Jag hörde att du var här,” sa han snabbt, “och jag red hit för att få träffa dig. Jag är så glad att du är tillbaka.”

Hon log sorgligt.

“Tyvärr inte särskilt länge min bror,” sa hon.

En blixtnärvaro visades i hans ansikte.

“Lämnar du?” frågade han, helt förstörd.

Hennes far avbröt.

“Hon ska iväg för att träffa sin farbror,” förklarade han. “Låt henne gå nu.”

Kyra märkte att han sa *hennes* farbror och inte *din* farbror, och hon undrade varför.

“Då ska jag följa med!” insisterade Aidan stolt.

Hennes far skakade sitt huvud.

“Det ska du inte,” svarade han.

Kyra log mot sin lillebror, så modig, som vanligt.

“Vår far behöver dig någon annanstans,” sa hon.

“Vid krigsfronten?” frågade Aidan, och vände sig hoppfullt mot sin far. “Du ska mot Esephus,” lade han till lite snabbt. “Har jag hört! Jag vill följa med!”

Men han skakade sitt huvud.

“Det är Volis som gäller för dig,” svarade han. “Du kommer att stanna här, skyddad av männen som jag lämnar kvar. Krigsfronten är inte rätt plats för dig just nu. En annan dag.”

Aidan blev illröd av besvikelse.

“men far jag vill slåss!” protesterade han. “Jag vill inte vara fast i något tomt fort med kvinnor och barn!”

Hans män skrattade, men han såg seriös ut.

“Mitt val är gjort,” svarade han kort.

Aidan rynkade på pannan.

“Om jag inte kan följa med Kyra och inte följa med dig,” sa han, vägrade att släppa ämnet, “varför är det då lönt att lära mig om strid, lära mig hur jag ska använda vapen? Vad har all min träning varit till för?”

“Skaffa lite brösthår först lillebror,” sa Braxton skrattande och gick fram med Brandon bredvid sig.

Fler män började skratta och Aidan blev röd i ansiktet, och det var tydligt att han skämdes framför de andra.

Kyra, kände sig hemsk, och gick ner på knä framför honom och kollade på honom, samtidigt som hon la en hand på hans kind.

“Du kommer att bli en bättre krigare än alla dem,” försäkrade hon honom om mjukt, så att bara han kunde höra. “Ha tålamod under tiden, se över Volis. Staden behöver dig också. Gör mig stolt. Jag kommer att återvända, det lovar jag, och en dag kommer vi att slåss stora strider tillsammans.”

Aidan såg ut att mjukna lite och så kramade han henne ytterligare en gång.

“Jag vill inte att du ska åka,” sa han mjukt. “Jag hade en dröm om dig. Jag drömde...” Han kollade upp motvilligt, med en blick fylld av rädsla. “...att du skulle dö där ute.”

Kyra kände en chock av hans ord, speciellt när hon såg blicken i hans ögon. Den jagade henne. Hon visste inte vad hon kulle säga.

Anvin gick fram och drog över en stor tjock päls över hennes axlar för att värma henne; Hon kände sig flera kilo tyngre, men den stängde ute all vind och tog bort kylan från hennes vind. Han log tillbaka.

“Dina nätter kommer att bli långa, och elden kommer att vara långt bort,” sa han, och omfamnade henne kvickt.

Hennes far gick snabbt emot henne och omfamnade henne, den starkaste omfamningen av en krigsherre. Hon kramade tillbaka, förlorad i hans muskler, hon kände sig trygg och säker.

Du är min dotter.” sa han varsamt, “glöm inte det.” Han sänkte sedan sin röst, så att ingen annan kunde höra, och sa: “Jag älskar dig.”

Hon blev överrumplad av känslor, men före hon kunde svara vände han sig snabbt om och gick iväg – och samtidigt började Leo att gnälla och hoppa upp på henne, och gnugga sin nos mot hennes bröst.

“Han vill följa med dig,” sa Aidan. “Ta han – du kommer att behöva honom mycket mer än mig, instängd i Volis. Han är ju

trots allt din.”

Kyra kramade Leo, och kunde inte vägra, då Leo vägrade lämna hennes sida. Hon kände sig tröstad av idén att få ha med honom, då hon hade saknat honom mycket. Hon skulle behöva ett till par med ögon och öron också, och där fanns ingen mer lojal än Leo.

Nu var Kyra redo och hoppade upp på Andor då hennes fars män delade på sig så hon kunde ta sig förbi. De höll upp facklor genom hela bron för att visa respekt, de fäktade bort natten, lyste upp en väg åt henne. Hon kollade ut framför männen, the där bredde vildmarken ut sig. Hon kände sig upprymd, och mest av allt, en känsla av att det var hennes plikt. Hennes mening. Framför henne låg det viktigaste uppdraget i hela hennes liv, ett uppdrag som inte bara skulle visa hennes identitet, utan avgöra ödet för alla i Escalon. Insatserna kunde inte vara högre.

Med hennes stav över ena axeln, hennes båge över den andra, och med Leo och Dierdre bredvid henne, Andor under henne, och alla hennes fars män som kollade på henne, så började Kyra att rida med Andor mot stadsportarna. Hon gick sakta från början, genom facklorna, förbi männen, och det kändes som om hon gick in i en dröm, som om hon gick sitt öde tillmötes. Hon kollade inte bakåt, hon ville inte förlora sin beslutsamhet. Ett signalhorn lät långt från hennes fars män, en signal för avgång, ett ljud för respekt.

Hon förberedde sig för att ge Andor en kick – men han hade redan förstått henne. Han började öka, först trav sedan galopp

Kyra sprang i full fart, genom portarna av Argos, över bron och ut på de öppna fälten. Kalla vindar i hennes hår, och inget annat än en lång väg framför sig, vilda varelser och mörker som sakta bredde ut sig.

KAPITEL FYRA

Merk sprang genom skogen, snubblade ner för den leriga backen, väjde mellan grenar och löv medan Vitskogen krasade under hans fötter när han sprang så snabbt han kunde, han kollade framför sig och höll koll på rökmolnen som bolmade på håll och blockerade den röda solnedgången, han började få en känsla av att det var bråttom. Han visste att flickan var där någonstans, och han hoppades innerligt att hon inte var mördad än och han kunde inte få sina ben att springa snabbare.

Mördandet verkade hitta honom, det kom runt varje hörn nästan varje dag, på samma sätt som männen blev hemkallade till middag. *Han hade en dejt med döden* brukade hans mamma säga. Dessa ord ringde i hans huvud, och jagade honom varje dag. Var hennes ord självuppfyllande? Eller hade han fötts med en svart stjärna ovanför sitt huvud?

Mördande för Merk var en naturlig del av sitt liv, som att andas eller att äta lunch, det kvittade vem han gjorde det för, och hur. Desto mer han tänkte på det, desto mer äcklad kände han sig, som om han ville spy upp hela sitt liv. Medan allt skrek åt honom att vända om, att starta ett nytt liv och fortsätta sin pilgrimsfärd till Tornet av Ur, men han kunde bara inte göra det. Våldet kallade på honom ytterligare en gång, och nu var det fel tid att vända om.

Merk sprang medan de bolmande rökmolnen kom närmare,

vilket gjorde det svårare att andas, och lukten av rök fräste i hans näshår. En familjär känsla började ta över inom honom. Det var inte rädsla, eller efter alla dessa år, ens upprymdhet. Det var en familjär känsla. Av mördarmaskinen som han skulle bli. Det var alltid det som hände när han gick in i strid – sin egen, privata strid. I hans strid, mördade han motståndarna ansikte mot ansikte; han behövde inte gömma sig bakom ett visir eller en rustning, eller en publiks applåder, som de flådiga knektarna. Hans synpunkt var att han var den modigaste krigaren någonsin, endast till för krigare som honom.

När Merk fortsatte springa kom en ovanlig tanke. Vanligtvis brukade Merk inte bry sig om vem som överlevde eller vem som dog; det var bara ett jobb. Det var det som höll honom fri från anklagelse, och fri från känslomässig inblandning. Denna gång var det dock annorlunda. För första gången någonsin som han kan komma ihåg, var det ingen som betalade honom för att göra detta. Han fortsatte för sin egen räkning, för ingen annan anledning än att han tyckte synd om flickan och ville rätta till saker och ting. Det gjorde honom inblandad, och han tyckte inte om den känslan. Han ångrade redan nu att han inte hade reagerat snabbare och vänt om.

Merk sprang som en stadig klippa, utan att bära vapen – och han behövde inte det heller. Han hade endast sin dolk i sitt bälte, och det var tillräckligt. Han behövde kanske inte ens använda den. Han föredrog att gå in i en strid utan vapen: det överraskade hans motståndare. Dessutom kunde han ta motståndarens vapen

och använda de mot honom. Det lämnade honom med en känsla av alert vart han än gick.

Merk rusade ut ur Vitskogen, träden gav vida till de öppna fälten, de rullande kullarna och den störa röda solen som gick ner vid horisonten. Fälten spreds ut framför honom, med den svarta skyn ovanför, fylld med rök, och hus i lågor, där ett av de bara kan vara flickans hus. Merk kunde höra det där ifrån, det glädjefyllda skriken från männen, de kriminella, deras röster fylldes med glädje och blodlust. Med sitt professionella öga skannade han brotts scenen och såg omedelbart ett dussin män, med ansikten upplysta av facklor, och satte eld på allt. Vissa sprang från stallet till husen, satte eld på höet, medan andra slaktade de oskyldiga boskapen och hackade ner dem med sina yxor. Han såg att en av dem släpade en kropp i leran.

En kvinna.

Merks hjärta rusade när han undrade om det var flickan – och om hon var död eller levande. Han drog henne mot vad som såg ut som att vara flickans familj, alla var bundna i rep mot ladan. Där var hennes far och mor, och bredvid, antagligen hennes syskon, två stycken yngre, flickor båda två. As a breeze moved a cloud of black smoke, Merk caught a glimpse of the body's long blonde hair, matted with dirt, and he knew that was her.

Merk felt a rush of adrenaline as he took off at a sprint down the hill. He rushed into the muddy compound, running amidst the flame and the smoke, and he could finally see what was happening: the girl's family, against the wall, were all already

dead, their throats cut, their bodies hanging limply against the wall. He felt a wave of relief as he saw the girl being dragged was still alive, resisting as they dragged her to join her family. He saw a thug awaiting her arrival with a dagger, and he knew she would be next. He had arrived too late to save her family – but not too late to save her.

Merk knew he had to catch these men off-guard. He slowed his gait and marched calmly down the center of the compound, as if he had all the time in the world, waiting for them to take notice of him, wanting to confuse them.

Soon enough, one of them did. The thug turned immediately, shocked at the sight of a man walking calmly through all the carnage, and he yelled to his friends.

Merk felt all the confused eyes on him as he proceeded, walking casually toward the girl. The thug dragging her looked over his shoulder, and at the sight of Merk he stopped, too, loosening his grip and letting her fall in the mud. He turned and approached Merk with the others, all closing in on him, ready to fight.

“What do we have here?” called out the man who appeared to be their leader. It was the one who had dropped the girl, and as he set his sights on Merk he drew a sword from his belt and approached, as the others encircled him.

Merk looked only at the girl, checking to make sure she was alive and unharmed. He was relieved to see her squirm in the mud, slowly collecting herself, lifting her head and looking back

out at him, dazed and confused. Merk felt relief that he had not, at least, been too late to save her. Perhaps this was the first step on what would be a very long road to redemption. Perhaps, he realized, it did not start in the tower, but right here.

As the girl turned over in the mud, propping herself up on her elbows, their eyes met, and he saw them flood with hope.

“Kill them!” she shrieked.

Merk stayed calm, still walking casually toward her, as if not even noticing the men around him.

“So you know the girl,” the leader called out to him.

“Her uncle?” one of them called out mockingly.

“A long-lost brother?” laughed another.

“You coming to protect her, old man?” another mocked.

The others burst into laughter as they closed in.

While he did not show it, Merk was silently taking stock of all his opponents, summing them up out of the corner of his eye, tallying how many they were, how big they were, how fast they moved, the weapons they carried. He analyzed how much muscle they had versus fat, what they were wearing, how flexible they were in those clothes, how fast they could pivot in their boots. He noted the weapons they held – the crude knives, daggers drawn, swords poorly sharpened – and he analyzed how they held them, at their sides or out in front, and in which hands.

Most were amateur, he realized, and none of them truly concerned him. Save one. The one with the crossbow. Merk made a mental note to kill him first.

Merk entered a different zone, a different mode of thinking, of being, the one that always naturally gripped him whenever he was in a confrontation. He became submerged in his own world, a world he had little control over, a world he gave his body up to. It was a world that dictated to him how many men he could kill how quickly, how efficiently. How to inflict the maximum damage with the least possible effort.

He felt bad for these men; they had no idea what they were walking into.

“Hey, I’m *talking* to you!” their leader called out, hardly ten feet away, holding out his sword with a sneer and closing in fast.

Merk stayed the course, though, and kept marching, calm and expressionless. He was staying focused, hardly listening to their leader’s words, now muted in his mind. He would not run, or show any signs of aggression, until it suited him, and he could sense how puzzled these men were by his lack of actions.

“Hey, do you know you’re about to die?” the leader insisted. “You listening to me?”

Merk continued walking calmly while their leader, infuriated, waited no longer. He shouted in rage, raised his sword, and charged, swinging down for Merk’s shoulder.

Merk took his time, not reacting. He walked calmly toward his attacker, waiting until the very last second, making sure not to tense up, to show any signs of resistance.

He waited until his opponent’s sword reached its highest point, high above the man’s head, the pivotal moment of vulnerability

for any man, he had learned long ago. And then, faster than his foe could possibly foresee, Merk lunged forward like a snake, using two fingers to strike at a pressure point beneath the man's armpit.

His attacker, eyes bulging in pain and surprise, immediately dropped the sword.

Merk stepped in close, looped one arm around the man's arm and tightened his grip in a lock. In the same motion he grabbed the man by the back of his head and spun him around, using him as a shield. For it wasn't this man that Merk had been worried about, but the attacker behind him with the crossbow. Merk had chosen to attack this oaf first merely to gain himself a shield.

Merk spun and faced the man with the crossbow, who, as he'd anticipated, already had his bow trained on him. A moment later Merk heard the telltale sound of an arrow being released from the crossbow, and he watched it flying through the air right for him. Merk held his writhing human shield tight.

There came a gasp, and Merk felt the oaf flinch in his arms. The leader cried out in pain, and Merk suddenly felt a jolt of pain himself, like a knife entering his own stomach. At first he was confused – and then he realized the arrow had gone through the shield's stomach, and the head of it had just barely entered Merk's stomach, too. It only penetrated perhaps a half inch – not enough to seriously wound him – but enough to hurt like hell.

Calculating the time it would take to reload the crossbow, Merk dropped the leader's limp body, grabbed the sword from

his hand, and threw it. It sailed end over end toward the thug with the crossbow and the man shrieked, eyes widening in shock, as the sword pierced his chest. He dropped his bow and fell limply beside it.

Merk turned and looked over at the other thugs, all clearly in shock, two of their best men dead, all now seeming unsure. They faced each other in the awkward silence.

“Who are you?” one finally called out, nervousness in his voice.

Merk smiled wide and cracked his knuckles, relishing the bout to come.

“I,” he replied, “am what keeps you up at night.”

KAPITEL FEM

Duncan rode with his army, the sound of hundreds of horses thundering in his ears as he led them south, throughout the night, away from Argos. His trusted commanders rode beside him, Anvin on one side and Arthfael on the other, only Vidar remaining home to guard Volis, while several hundred men lined up beside them, all riding together. Unlike other warlords, Duncan liked to ride side-by-side with his men; he did not consider these men to be his subjects, but rather his brothers-in-arms.

They rode through the night, the cool wind in their hair, the snow beneath their feet, and it felt good to be on the move, to be heading for battle, to no longer be cowering behind the walls of Volis as Duncan had for half his life. Duncan looked over and spotted his sons Brandon and Braxton riding alongside his men, and while he was proud to have them with him, he did not worry for them as he did for his daughter. Despite himself, as hour followed hour, even though he told himself he would not worry, Duncan found his nighttime thoughts turning to Kyra.

He wondered where she was now. He thought of her crossing Escalon alone, with only Dierdre, Andor, and Leo to join her, and his heart tugged at him. He knew the journey he had sent her on was one that could imperil even some hardened warriors. If she survived it, she would return a greater warrior than any of

the men who rode with him here today. If she did not, he would never be able to live with himself. But desperate times called for desperate measures, and he needed her to complete her quest more than ever.

They crested a hill and descended another, and as the wind picked up, Duncan looked out at the rolling plains, spread out before him beneath the moonlight, and he thought of their destination: Esephus. The stronghold of the sea, the city built on the harbor, the crossroads of the northeast and the first major port for all shipping. It was a city bordered by the Sea of Tears on one side and a harbor on the other, and it was said whoever controlled Esephus controlled the better half of Escalon. The next closest fort to Argos and a vital stronghold, Esephus had to be his first stop, Duncan knew, if he were to have any chance of rallying a revolution. The once-great city would have to be liberated. Its harbor, once so proudly filled with ships waving the banners of Escalon, was now, Duncan knew, filled with Pandesian ships, a humbled reminder of what it once was.

Duncan and Seavig, the warlord of Esephus, had been close once. They had ridden into battle together as brothers-in-arms countless times, and Duncan had sailed out to sea with him more than once. But since the invasion, they had lost touch. Seavig, a once-proud warlord, was now a humbled soldier, unable to sail the seas, unable to rule his city or visit other strongholds, like all warlords. They might as well have detained him and labeled him what he truly was: a prisoner, like all other warlords of Escalon.

Duncan rode through the night, the hills lit only by the torches of his men, hundreds of sparks of light heading south. As they rode, more snow fell and the wind raged, and the torches struggled to stay alight as the moon fought to break through the clouds. Yet Duncan's army pushed on, gaining ground, these men who would ride anywhere on earth for him. It was unconventional, Duncan knew, to attack at night, much less in the snow – yet Duncan had always been an unconventional warrior. It was what had allowed him to rise through the ranks, to become the old king's commander, was what had led to his having a stronghold of his own. And it was what made him one of the most respected of all dispersed warlords. Duncan never did what other men did. There was a motto he tried to live by: *do what other men expected least*.

The Pandesians would never expect an attack, since word of Duncan's revolt could not have spread this far south so soon – not if Duncan reached them in time. And they would certainly never expect an attack at nighttime, much less in the snow. They would know the risks of riding at night, of horses breaking legs, and of a myriad other problems. Wars, Duncan knew, were often won more by surprise and speed than by force.

Duncan planned to ride all night long until they reached Esephus, to try to conquer the vast Pandesian force and take back this great city with his few hundred men. And if they took Esephus, then maybe, just maybe, he could gain momentum and begin the war to take back all of Escalon.

“Down below!” Anvin called out, pointing into the snow.

Duncan looked down at the valley below and spotted, amidst the snow and fog, several small villages dotting the countryside. Those villages, Duncan knew, were inhabited by brave warriors, loyal to Escalon. Each would have but a handful of men, but it could add up. He could gain momentum and bolster his army’s ranks.

Duncan shouted above the wind and horses to be heard.

“Sound the horns!”

His men sounded a series of short horn blasts, the old rallying cry of Escalon, a sound which warmed his heart, a sound which had not been heard in Escalon in years. It was a sound that would be familiar to his fellow countrymen, a sound that would tell them all that they needed to know. If there were any good men in those villages, that sound would stir them.

The horns sounded again and again, and as they neared, slowly torches lit in the villages. Villagers, alerted to their presence, began to fill the streets, their torches flickering against the snow, men hastily getting dressed, grabbing weapons and donning whatever crude armor they had. They all gazed up the hill to see Duncan and his men approaching, gesturing as if filled with wonder. Duncan could only imagine what a sight his men made, galloping in the thick of night, in a snowstorm, down the hill, raising hundreds of torches like a legion of fire fighting the snow.

Duncan and his men rode into the first village and came to a stop, their hundreds of torches lighting the startled faces. Duncan

looked down at the hopeful faces of his countrymen, and he put on his fiercest battle face, preparing himself to inspire his fellow men as never before.

“Men of Escalon!” he boomed, slowing his horse to a walk, turning and circling as he tried to address them all as they pressed close around him.

“We have suffered under the oppression of Pandesia for far too long! You can choose to stay here and live your lives in this village and remember the Escalon that once was. Or you can choose to rise up as free men, and help us begin the great war for freedom!”

There arose a cheer of joy from the villagers as they unanimously rushed forward.

“The Pandesians are taking our girls now!” called out one man. “If this is freedom, then I don’t know what liberty is!”

The villagers cheered.

“We are with you, Duncan!” shouted another. “We shall ride with you to our deaths!”

There arose another cheer, and the villagers rushed to mount their horses and join his men. Duncan, satisfied at his growing ranks, kicked his horse and continued to ride out from the village, starting to realize how long overdue Escalon was to revolt.

Soon they reached another village, its men already out and waiting, their torches lit, as they heard the horns, the shouts, saw the army growing and clearly knew what was happening. Local villagers called out to each other, recognizing each other’s faces,

realized what was happening, and needed no more speeches. Duncan swept through this village as he did the last, and it took no convincing for the villagers, too eager for freedom, too eager to have their dignity restored, to mount their horses, grab their weapons, and join Duncan's ranks, wherever he should take them.

Duncan charged through village after village, covering the countryside, all lighting up in the night, despite the wind, despite the snow, despite the black of night. Their desire for freedom was too strong, Duncan realized, to do anything but shine even in the darkest night – and to take up arms to win back their lives.

Duncan rode all through the night, leading his growing army south, his hands raw and numb from the cold as he gripped the reins. The further south they went, the more the terrain began to morph, the dry cold of Volis replaced with the wet cold of Esephus, its air heavy, as Duncan remembered it to be, with the damp of the sea and the smell of salt. The trees were shorter here, too, windswept, all seemingly bent from the easterly gale that never ceased.

They crested hill after hill. The clouds parted, despite the snow, and the moon opened up in the sky, shining down on them, lighting their way enough to see by. They rode, warriors against the night, and it was a night Duncan would remember, he knew,

for the rest of his life. Assuming he survived. This would be the battle upon which hinged everything. He thought of Kyra, his family, his home, and he did not want to lose them. His life was on the line, and the lives of all he knew and loved, and he would risk it all tonight.

Duncan glanced back over his shoulder and was elated to see he had picked up several hundred more men, all riding together as one, with a single purpose. He knew that, even with their numbers, they would be vastly outnumbered and would be facing a professional army. Thousands of Pandesians were stationed in Esephus. Duncan knew that Seavig still had hundreds of his own disbanded men at his disposal, of course, but there was no knowing if he would risk it all to join Duncan. Duncan had to assume he would not.

They soon crested yet another hill and as they did, they all came to a stop, needing no prodding. For there, far below, sprawled the Sea of Tears, its waves crashing to shore, the great harbor, and the ancient city of Espehus rising up beside it. The city looked as if it had been built into the sea, the waves crashing against its stone walls. The city was built with its back to land, as if facing the sea, its gates and portcullises sinking into the water as if they cared more about accommodating ships than horses.

Duncan studied the harbor, the endless ships packed in it, all, he was chagrined to see, flying the banners of Pandesia, the yellow and blue that flew like an offense to his heart. Flapping in the wind was the emblem of Pandesia – a skull in the mouth

of an eagle – making Duncan sick. Seeing such a great city held captive by Pandesia was a source of shame for Duncan, and even in the black night his cheeks blushed red. The ships sat there smugly, anchored safely, none expecting an attack. Of course. Who would dare attack them? Especially in the black of night, and in a snowstorm?

Duncan felt all his men's eyes on him, and he knew his moment of truth had come. They all awaited his fateful command, the one that would change the fate of Escalon, and he sat there on his horse, wind howling, and he felt his destiny welling up within him. He knew this was one of those moments that would define his life – and the lives of all these men.

“FORWARD!” he boomed.

His men cheered, and as one they all charged down the hillside, racing for the harbor, several hundred yards away. They raised their torches high, and Duncan felt his heart slamming in his chest as the wind brushed his face. He knew this mission was suicide – yet he also knew it was crazy enough that it just might work.

They tore down the countryside, their horses galloping so fast that the cold air nearly took his breath away, and as they neared the harbor, its stone walls hardly a hundred yards before them, Duncan prepared for battle.

“ARCHERS!” he called out.

His archers, riding in neat rows behind him, set their arrows aflame, torching their tips, awaiting his command. They rode

and rode, their horses thundering, the Pandesians below still not aware of the attack to come.

Duncan waited until they got closer – forty yards out, then thirty, then twenty – and finally he knew the time was right.

“FIRE!”

The black night was suddenly lit up with thousands of flaming arrows, sailing in high arcs through the air, cutting through the snow, making their way for the dozens of Pandesian ships anchored in the harbor. One by one, like fireflies, they found their targets, landing on the long, flapping canvas of Pandesian sails.

It took but moments for the ships to be lit up, the sails and then the ships all aflame, as the fire spread rapidly in the windy harbor.

“AGAIN!” Duncan yelled.

Volley followed volley, as fire-tipped arrows fell like raindrops all over the Pandesian fleet.

The fleet was, at first, quiet in the dead of night, the soldiers all fast asleep, all so unsuspecting. The Pandesians had become, Duncan realized, too arrogant, too complacent, never possibly suspecting an attack like this.

Duncan did not give them time to rally; emboldened, he galloped forward, closing in on the harbor. He led the way right up to the stone wall bordering the harbor.

“TORCHES!” he cried.

His men charged right up to the shoreline, raised their torches

high, and with a great shout, they followed Duncan's example and hurled their torches onto the ships closest to them. Their heavy torches landed like clubs on the deck, the thumping of wood filling the air, as dozens more ships were set aflame.

The few Pandesian soldiers on duty noticed too late what was happening, finding themselves caught in a wave of flame, and shrieking and jumping overboard.

Duncan knew it was only a matter of time until the rest of the Pandesians woke.

"HORNS!" he shouted.

Horns were sounded up and down the ranks, the old rallying cry of Escalon, the short bursts that he knew Seavig would recognize. He hoped it would rouse him.

Duncan dismounted, drew his sword, and rushed for the harbor wall. Without hesitating, he jumped over the low stone wall and onto the flaming ship, leading the way as he charged forward. He had to finish the Pandesians off before they could rally.

Anvin and Arthfael charged at his side and his men joined in, all letting out a great battle cry as they threw their lives to the wind. After so many years of submission, their day of vengeance had come.

The Pandesians, finally, were roused. Soldiers began to emerge from the decks below, streaming forth like ants, coughing against the smoke, dazed and confused. They caught sight of Duncan and his men, and they drew swords and charged. Duncan

found himself being confronted by streams of men – yet he did not flinch; on the contrary, he attacked.

Duncan charged forward and ducked as the first man slashed for his head, then came up and stabbed the man in the gut. A soldier slashed at his back, and Duncan spun and blocked it – then spun the soldier's sword around and stabbed him in the chest.

Duncan fought back heroically as he was attacked from all sides, recalling days of old as he found himself immersed in battle, parrying on all sides. When men got too close to reach with his sword, he leaned back and kicked them, creating space for himself to swing; in other instances, he spun and elbowed, fighting hand to hand in the close quarters when he needed to. Men dropped all around him, and none could get close.

Duncan soon found himself joined by Anvin and Arthfael as dozens of his men rushed forward to help. As Anvin joined him, he blocked the blow of a soldier charging Duncan from behind, sparing him a wound – while Arthfael stepped forward, raised his sword, and blocked a hatchet coming down for Duncan's face. As he did, Duncan simultaneously stepped forward and stabbed the soldier in the gut, he and Arthfael working together to fell him.

They all fought as one, a well-oiled machine from all their years together, all guarding each other's backs as the clang of swords and armor pierced the night.

All around him, Duncan saw his men boarding ships up and down the harbor, attacking the fleet as one. Pandesian soldiers streamed forth, all fully roused, some of them on

fire, and the warriors of Escalon all fought bravely amidst the flames, none backing down even as fires raged all around them. Duncan himself fought until he could lift his arms no more, sweating, smoke stinging his eyes, swords clanging all around him, dropping one soldier after the next that tried to escape to shore.

Finally, the fires grew too hot; Pandesian soldiers, in full armor, trapped by the flames, leapt from their ships into the waters below – and Duncan led his men off the ship and over the stone wall, back to the harbor side. Duncan heard a shout and he turned and noticed hundreds of Pandesian soldiers trying to follow, to pursue them off the ship.

As he stepped down onto dry land, the last of his men to leave, he turned, raised his sword high, and hacked at the great ropes binding the ships to shore.

“THE ROPES!” Duncan yelled.

Up and down the harbor his men followed his lead and severed the ropes anchoring the fleet to shore. As the great rope before him finally snapped, Duncan placed his boot on the deck and with a great kick, shoved the ship away from shore. He groaned from the effort, and Anvin, Arthfael and dozens of others rushed forward, joining him. As one, they all shoved the burning hull away from shore.

The flaming ship, filled with shrieking soldiers, drifted inevitably toward the other ships in the harbor – and as it reached them, it set them aflame, too. Men leapt from ships by the

hundreds, shrieking, sinking into the black waters.

Duncan stood there, breathing hard and watching, his eyes aglow, as the whole harbor soon lit in a great conflagration. Thousands of Pandesians, fully roused now, emerged from the lower decks of other ships – but it was too late. They surfaced to a wall of flame, and left with the choice of being burned alive or jumping into a death by drowning in the freezing waters, they all chose the latter. Duncan watched as the harbor soon filled with hundreds of bodies, bobbing in the waters, crying out as they tried to swim for shore.

“ARCHERS!” Duncan yelled.

His archers took aim and fired volley after volley, aiming for the flailing soldiers. One by one they found their marks, and the Pandesians sank.

The waters became slick with blood, and soon there came snapping noises and the sound of shrieking, as the waters were filled with glowing yellow sharks, feasting in the blood-filled harbor.

Duncan looked out and it slowly dawned on him what he had done: the entire Pandesian fleet, but hours ago sitting so defiantly in the harbor, a sign of Pandesian conquest, was no more. Its hundreds of ships were destroyed, all burning together in Duncan’s victory. His speed and surprise had worked.

There came a great shout amongst his men, and Duncan turned to see all of his men cheering as they watched the ships burn, their faces black with soot, exhaustion from having ridden

through the night – yet all of them drunk with victory. It was a cry of relief. A cry of freedom. A cry they had been waiting years to release.

Yet no sooner had it sounded when another shout filled the air – this one much more ominous – followed by a sound which made the hair rise on Duncan's neck. He turned and his heart dropped to see the great gates to the stone barracks slowly opening. As they did, there appeared a frightening sight: thousands of Pandesian soldiers, fully armed, in perfect ranks; a professional army, outnumbering his men ten to one, was preparing. And as the gates opened, they let out a cry and charged right for them.

The beast had been roused. Now, the real war would begin.

KAPITEL SEX

Kyra, clutching Andor's mane, galloped through the night, Deidre beside her, Leo at her feet, all racing through the snow-filled plains west of Argos like thieves fleeing through the night. As she rode, hour passing hour, the sound of the horses thumping in her ears, Kyra became lost in her own world. She imagined what might lie ahead of her in the Tower of Ur, who her uncle might be, what he would say about her, about her mother, and she could barely contain her excitement. Yet she also had to admit, she felt fear. It would be a long trek to cross Escalon, one she had never done before. And looming ahead of them, she saw, was the Wood of Thorns. The open plains were coming to an end, and they would soon be immersed in a claustrophobic wood filled with savage beasts. She knew all rules were off once they crossed that tree line.

The snow whipped her face as the wind howled across the open plains, and Kyra, her hands numb, dropped the torch from her hand, realizing it had burned dead long ago. She rode through the dark, lost in her own thoughts, the only sound that of the horses, of the snow beneath them, and of Andor's occasional snarl. She could feel his rage, his untamed nature, unlike any beast she had ever ridden. It was as if Andor was not only unafraid of what lay ahead – but openly hoping for a confrontation.

Wrapped in her furs, Kyra felt another wave of hunger pains, and as she heard Leo whine yet again, she knew they could not all ignore their hunger much longer. They had been riding for hours and had already devoured their frozen strips of meat; she realized, too late, that they had not brought enough provisions. No small game surfaced on this snowy night, and it did not bode well. They would have to stop and find food soon.

They slowed as they neared the edge of the Wood, Leo snarling at the dark tree line. Kyra glanced back over her shoulder, at the rolling plains leading back to Argos, at the last open sky she would see for a while. She turned back and stared at the wood, and a part of her was loath to move ahead. She knew the reputation of the Wood of Thorns, and this, she knew, was a moment of no turning back.

“You ready?” she asked Dierdre.

Dierdre appeared to be a different girl now than the one who had left prison. She was stronger, more resolute, as if she had been to the depths of hell and back and was ready to face anything.

“The worst that can happen has already happened to me,” Deidre said, her voice cold and hard as the wood before them, a voice too old for her age.

Kyra nodded, understanding – and together, they set off, entering the tree line.

The moment they did, Kyra immediately felt a chill, even in this cold night. It was darker here, more claustrophobic,

filled with ancient black trees with gnarled branches resembling thorns, and thick, black leaves. The wood exuded not a sense of peace, but one of evil.

They proceeded at a quick walk, as fast as they could amidst these trees, snow and ice crunching beneath their beasts. There slowly arose the sounds of odd creatures, hidden in the branches. She turned and scanned them searching for the source, but could find none. She felt they were being watched.

They proceeded deeper and deeper into the wood, Kyra trying to head west and north, as her father had told her, until she found the sea. As they went, Leo and Andor snarled at hidden creatures Kyra could not see, while she dodged the branches scratching her. Kyra pondered the long road ahead of her. She was excited at the idea of her quest, yet she longed to be with her people, to be fighting at their side in the war she had started. She already felt an urgency to return.

As hour followed hour, Kyra peered into the wood, wondering how much further until they reached the sea. She knew it was risky to ride in such darkness – yet she knew it was also risky to camp out here alone – especially as she heard another startling noise.

“Where is the sea?” Kyra finally asked Dierdre, mainly to break the silence.

She could tell from Dierdre’s expression that she had stirred her from her thoughts; she could only imagine what nightmares she was lost in.

Dierdre shook her head.

"I wish I knew," she replied, her voice parched.

Kyra was confused.

"Didn't you come this way when they took you?" she asked.

Dierdre shrugged.

"I was locked in a cage in the back of the wagon," she replied, "and unconscious most of the trip. They could have taken me any direction. I don't know this wood."

She sighed, peering out into the blackness.

"But as we near Whitewood, I should recognize more."

They continued on, falling into a comfortable silence, and Kyra could not help but wonder about Deidre and her past. She could feel her strength, yet also her profound sadness. Kyra found herself getting consumed by dark thoughts of the journey ahead, of their lack of food, of the biting cold and the savage creatures awaiting them, and she turned to Dierdre, wanting to distract herself.

"Tell me of the Tower of Ur," Kyra said. "What's it like?"

Dierdre looked back, black circles beneath her eyes, and shrugged.

"I've never been to the tower," Dierdre replied. "I am from the city of Ur – and that is a good day's ride south."

"Then tell me of your city," Kyra said, wanting to think of anything but here.

Dierdre's eyes lit up.

"Ur is a beautiful place," she said, longing in her voice. "The

city by the sea.”

“We have a city south of us that is near the sea,” Kyra said. “Esephus. It is a day’s ride from Volis. I used to go there, with my father, when I was young.”

Dierdre shook her head.

“That is not a sea,” she replied.

Kyra was confused.

“What do you mean?”

“That is the Sea of Tears,” Dierdre replied. “Ur is on the Sea of Sorrow. Our is a much more expansive sea. On your eastern shore, there are small tides; on our western coast, the Sorrow has waves twenty feet high that crash into our shores, and a tide that can pull out ships in a glance, much less men, when the moon is high. Ours is the only city in all of Escalon where the cliffs lower enough to allow ships to touch to shore. Our has the only beach in all of Escalon. It is why Andros was built but a day’s ride east of us.”

Kyra pondered her words, glad to be distracted. She recalled all of this from some lesson in her youth, but she had never pondered it all in detail.

“And your people?” Kyra asked. “What are they like?”

Dierdre sighed.

“A proud people,” she replied, “like any other in Escalon. But different, too. They say those of Ur have one eye on Escalon and one on the sea. We look to the horizon. We are less provincial than the others – perhaps because so many foreigners touch

down on our shores. The men of Ur were once famed warriors, my father foremost amongst them. Now, we are subjects, like everyone else.”

She sighed, and fell silent for a long time. Kyra was surprised when she started to speak again.

“Our city is cut with canals,” Dierdre continued. “When I was growing up, I would sit atop the ridge and watch the ships come in and out for hours, sometimes days. They would come to us from all over the world, flying all different banners and sails and colors. They would bring in spices and silks and weapons and delicacies of every manner – sometimes even animals. I would look at the people coming and going, and I would wonder about their lives. I wanted desperately to be one of them.”

She smiled, an unusual sight, her eyes aglow, clearly remembering.

“I used to have a dream,” Dierdre said. “When I came of age, I would board one of those ships and sail away to some foreign land. I would find my prince, and we would live on a great island, in a great castle somewhere. Anywhere but Escalon.”

Kyra looked over to see Dierdre smiling.

“And now?” Kyra asked.

Dierdre’s face fell as she looked down at the snow, her expression suddenly filled with sadness. She merely shook her head.

“It’s too late for me,” Dierdre said. “After what they’ve done to me.”

"It's never too late," Kyra said, wanting to reassure her. But Dierdre merely shook her head.

"Those were the dreams of an innocent girl," she said, her voice heavy with remorse. "That girl is long gone."

Kyra felt sadness for her friend as they continued in silence, deeper and deeper into the wood. She wanted to take away her pain, but did not how. She wondered at the pain that some people lived with. What was it her father had told her once? *Do not be fooled by men's faces. We all lead lives of quiet despair. Some hide it better than others. Feel compassion for all, even if you see no outward reason.*

"The worst day of my life," Dierdre continued, "was when my father conceded to Pandesian law, when he let those ships enter our canals and let his men lower our banners. It was a sadder day, even, than when he allowed them to take me."

Kyra understood all too well. She understood the pain Dierdre had gone through, the sense of betrayal.

"And when you return?" Kyra asked. "Will you see your father?"

Dierdre looked down, pained. Finally, she said: "He is still my father. He made a mistake. I am sure he did not realize what would become of me. I think he shall never be the same when he learns what happened. I want to tell him. Eye to eye. I want him to understand the pain I felt. His betrayal. He needs to understand what happens when men decide the fate of women." She wiped away a tear. "He was my hero once. I do not understand how he

could have given me away.”

“And now?” Kyra asked.

Dierdre shook her head.

“No more. I am done making men my heroes. I shall find other heroes.”

“What about you?” Kyra asked.

Dierdre looked back, confused.

“What do you mean?”

“Why look any further than yourself?” Kyra asked. “Can you not be your own hero?”

Dierdre scoffed.

“And why would I?”

“You are a hero to me,” Kyra said. “What you suffered in there – I could not suffer. You survived. More than that – you are back on your feet and thriving even now. That makes you a hero to me.”

Dierdre seemed to contemplate her words as they continued on in the silence.

“And you, Kyra?” Dierdre finally asked. “Tell me something about you.”

Kyra shrugged, wondering.

“What would you like to know?”

Dierdre cleared her throat.

“Tell me of the dragon. What happened back there? I’ve never seen anything like it. Why did he come for you?” She hesitated. “Who are you?”

Kyra was surprised to detect fear in her friend's voice. She pondered her words, wanting to answer truthfully, and wished she had the answer.

"I don't know," she finally answered, truthfully. "I suppose that is what I am going to find out."

"You don't know?" Dierdre pressed. "A dragon swoops down from the sky to fight for you, and you don't know why?"

Kyra thought about how crazy that sounded, yet she could only shake her head. She looked up reflexively at the skies, and between the gnarled branches, despite all hope, she hoped for a sign of Theos.

But saw nothing but gloom. She heard no dragon, and her sense of isolation deepened.

"You know that you are different, don't you?" Dierdre pressed.

Kyra shrugged, her cheeks burning, feeling self-conscious. She wondered if her friend looked at her as if she were some kind of freak.

"I used to be so sure of everything," Kyra replied. "But now... I honestly don't know anymore."

They continued riding for hours, falling back into a comfortable silence, sometimes trotting when the wood opened up, at other times the wood so dense they needed to dismount and lead their beasts. Kyra felt on edge the entire time, feeling as if they could be attacked at any moment, never able to relax in this forest. She did not know what hurt her more: the cold or the hunger pains ripping through her stomach. Her muscles

ached, and she couldn't feel her lips. She was miserable. She could hardly conceive their quest had barely begun.

After hours more passed, Leo began to whine. It was a strange noise – not his usual whine, but the one he reserved for times when he smelled food. At the same moment Kyra, too, smelled something – and Dierdre turned in the same direction and stared.

Kyra peered through the wood, but saw nothing. As they stopped and listened, she began to hear the faintest sound of activity somewhere up ahead.

Kyra was both excited by the smell and nervous about what that could mean: others were sharing this wood with them. She recalled her father's warning, and the last thing she wanted was a confrontation. Not here and not now.

Dierdre looked at her.

"I'm famished," Dierdre said.

Kyra, too, felt the hunger pangs.

"Whoever it is, on a night like this," Kyra replied, "I have a feeling they won't be keen to share."

"We have plenty of gold," Dierdre said. "Perhaps they will sell us some."

But Kyra shook her head, having a sinking feeling, while Leo whined and licked his lips, clearly famished, too.

"I don't think it's wise," Kyra said, despite the pains in her stomach. "We should stick to our path."

"And if we find no food?" Dierdre persisted. "We could all die of hunger out here. Our horses, too. It could be days, and this

might be our only chance. Besides, we have little to fear. You have your weapons, I have mine, and we have Leo and Andor. If you need to, you could put three arrows in someone before he blinked – and we could be far off by then.”

But Kyra hesitated, unconvinced.

“Besides, I doubt a hunter with a spit of meat will cause us all any harm,” Dierdre added.

Kyra, sensing everyone else’s hunger, their desire to pursue it, could resist no longer.

“I don’t like it,” she said. “Let us go slowly and see who it is. If we sense trouble, you must agree to leave before we get close.”

Dierdre nodded.

“I promise you,” she replied.

They all headed off, riding at a fast walk through the woods. As the smell grew stronger, Kyra saw a dim glow up ahead, and as they rode for it, her heart beat faster as she wondered who it could be out here.

They slowed as they approached, riding more cautiously, weaving between the trees. The glow grew brighter, the noise louder, the commotion greater, as Kyra sensed they were on the periphery of a large group of people.

Dierdre, less cautious, letting her hunger get the best of her, rode faster, moving up ahead and gaining a bit of distance.

“Dierdre!” Kyra hissed, urging her back.

But Dierdre kept moving, seemingly overcome by her hunger.

Kyra hurried to keep up with her, and as she did, the glow

became brighter as Dierdre stopped at the edge of a clearing. As Kyra stopped beside her, looked past her into a clearing in the wood, she was shocked by what she saw.

There, in the clearing, were dozens of pigs roasting on spits, huge bonfires lighting up the night. The smell was captivating. Also in the clearing were dozens of men, and as Kyra squinted, her heart dropped to see they were Pandesian soldiers. She was shocked to see them here, sitting around fires, laughing, jesting with each other, holding sacks of wine, hands full of chunks of meat.

On the far side of the clearing, Kyra's heart dropped to see a cluster of iron carriages with bars. Dozens of gaunt faces stared out hungrily, the faces of boys and men, all desperate, all captives. Kyra realized at once what this was.

"The Flames," she hissed to Dierdre. "They are bringing them to The Flames."

Dierdre, still a good fifteen feet ahead, did not turn back, her eyes fixed on the roasting pigs.

"Dierdre!" Kyra hissed, feeling a sense of alarm. "We must leave this place at once!"

Dierdre, though, still did not listen, and Kyra, throwing caution to the wind, rushed forward to grab her.

No sooner had she reached her when suddenly, Kyra sensed motion out of the corner of her eyes. At the same moment Leo and Andor snarled – but it was too late. From out of the wood there suddenly emerged a group of Pandesian soldiers, casting a

huge net before them.

Kyra turned and instinctively reached back to draw her staff, but there was no time. Before she could even register what was happening, Kyra felt the net falling down on her, binding her arms, and she realized, with a sinking heart, that they were all now slaves to Pandesia.

KAPITEL SJU

Alec flailed as he fell backwards, feeling the cold rush of air, his stomach dropping as he plummeted toward the ground and the pack of Wilvox below. He felt his life flash before his eyes. He had escaped the venomous bite of the creature above him only to fall to what would surely be an instant death below. Beside him, Marco flailed, too, the two of them falling together. It was little solace. Alec did not want to see his friend die, either.

Alec felt himself crashing into something, a dull pain on his back, and he expected to feel fangs sink into his flesh. But he was surprised to realize it was the muscular body of a Wilvox writhing beneath him. He had fallen so quickly that the Wilvox had had no time to react and he had landed flat on its back, it cushioning his fall as he knocked it to the ground.

There came a thump beside him, and Alec looked over to see Marco land atop one another Wilvox, flattening it, too, at least long enough to keep its snapping jaws away. That left only two other Wilvox to contend with. One of them leapt into action, lowering its jaws for Alec's exposed stomach.

Alec, still on his back, a Wilvox beneath him, allowed his instincts to take over, and as the beast leapt on top of him, he leaned back, raised his boots and put them up protectively over his head. The beast landed on top of them and as it did, Alec shoved with his feet and sent it flying backwards.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.